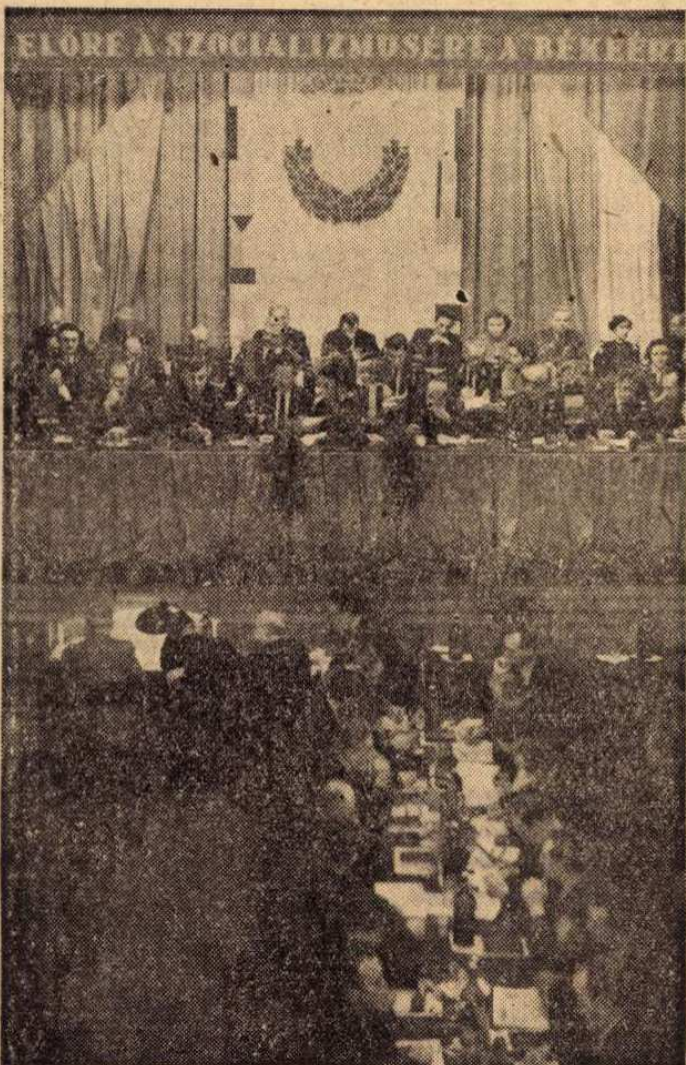

KONGRESSZUSI KÉPRIPORTUNK

Tanácskozik az V. kongresszus.

A kongresszusi küldöttek egy csoportja.

A kongresszusi küldöttek egy csoportja.

Fatalin János, a Budapesti Bizottság elnöke

Molnár János, a Központi Táviráda dolgozója beszél

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJENEK!

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZABAD SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

II. ÉVFOLYAM, I. SZÁM.

ÁRA 30 FILLÉR

1958. JANUÁR 15.

Szakszervezetünk osztályharcos, érdekvédelmi tevékenységet fejt ki és harcol a szocializmus felépítéséért, megvédéséért

A postás dolgozók küldöttei 1958. január 10–11-én összejöttek, hogy szakszervezetünk V. kongresszusán megtárgyalják mindazokat a kérdéseket, melyek biztosítják a posta szolgáltatásainak megjavítását, gazdaságosabbá tételét, valamint megvitassák a postás dolgozók szociális és kulturális helyzetét, bírálatot mondjanak szakszervezetünk munkájáról.

Szakszervezetünk V. kongresszusát eredetileg 1956. novemberében akartuk megtartani, de az imperialisták és hazai csatlósai ezt megakadályozták.

Ellenforradalmat robbantottak ki és meg akarták semmisíteni eddigi eredményeinket, szétszórni a szocialista tábor egységét, újra visszaállítani hazánkban a kizsákmányolók uralmát.

Természetesen a támadások a munkásosztály legnagyobb tömegszervezetét, a szakszervezeteket ellen is irányultak Nemcsak a szakszervezeti vezetést, de a hivatali alapszerveket is hazug, ál-jelszavakkal meg akarták semmisíteni.

Az ellenforradalom súlyos károkat okozott egész népgazdaságunknak, ezen belül a postának is. A testvéri országok összefogása, a Szovjetunió segítségével és a szocializmushoz hű magyar dolgozók és közöttük a postás dolgozók együttes ereje ezeket a támadásokat sikeresen megküzdött.

Az árulók által előidézett átmeneti zavart és az ellenforradalom által okozott hatalmas károkat fokról fökre le

küzdve, a Magyar Szocialista Munkáspárt és a forradalmi munkás-paraszt kormány vezetésével dolgozó népünk eredményesen építi tovább a szocializmust.

Kongresszusunkon 44 ezer postás dolgozó küldöttei vettek részt, összesen 199-en.

Szakszervezetünk székházának színháztermét zsúfolásig megtöltötték a kongresszus küldöttei és a meghívott vendégek.

A kongresszuson megjelent Somogyi Miklós, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Szaktanács elnöke, Kossa István, az MSZMP Központi Bizottságának tagja, közlekedés és postaügyi miniszter, Orbán László, az MSZMP Központi Bizottságának tagja, Vas-Witteg Miklós, a Szaktanács alelnöke, Vaszilij Zsigánov, a Szovjetunió Autó és Közúti Közlekedési Dolgozók Szakszervezetének titkára, Georges Frischmann, a CGT postás szövetségének főtitkára, Karl Kalauch, az NDK posta és távközlési dolgozók szakszervezetének elnökhelyettese, Josef Sturm, az osztrák postások szövetsége „Egység” frakciójának vezetője, Katona Antal közlekedés és postaügyi miniszterhelyettes.

Bessenyei Miklós elvtárs, szakszervezetünk elnökhelyettesének megnyitása után a kongresszus munkájához szükséges bizottságokat választották meg a küldöttek, majd Horn Dezső elvtárs, a Postások Szakszervezete főtitkára ismertette a központi vezetőség beszámolóját, szakszervezetünk IV. kongresszusa óta végzett munkáról.

A központi vezetőség beszámolója

— Elmondta: Horn Dezső főtitkár —

Öt esztendő telt el szakszervezetünk IV. kongresszusa óta. Kemény munka, sikerek és eredmények, de tragikus kimenetelű események, hibák és az ellenség ellen folytatott kemény harcok évei voltak ezek.

Sorsunk, életünk az elmúlt 13 esztendőben, de különösen az 1956-os ellenforradalom viharában visszavonhatatlanul összeforrt a szocialista táborral és a szabadságunkért küzdő népekkel. Ebben az időben ünnepeztük az emberiség felszabadulásának legnagyobb ünnepét, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 40. évfordulóját. Ez a 40 év fényesen bizonyítja mindenki előtt, hogy a szocializmus eszméje diadalmasan kerekedik a kapitalista embertelen, kizsákmányoló világ fölött, bizonyítja, hogy a történelem kerekét megállítani legfeljebb csak pillanatokra lehet. Bizonyítja, hogy a szocialista rendszer gazdasági, politikai, erkölcsi, katonai és tudományos téren megállja a versenyt az évszázados kapitalista rendszerrel. Sőt a fejlődés viharos ütemét tekintve, biztosak vagyunk benne, hogy rövid időn belül minden téren túlszárnyalja azt.

Majd az elnyomott gyarmati és félgymarmati népek harcairól beszélt Horn elvtárs, megemlítve, hogy a szocialista tábor ereje, léte és fellépése a világpolitikában felbecsülhetetlen segítséget nyújt minden szabadságáért harcoló, vagy kivívott szabadságát védelmező nép számára. Azután így folytatta:

Ellenforradalmi támadás Magyarországon

Az imperialisták 1956. októberében támadást indítottak Magyarországon a szocializmus, a népek szabadsága ellen.

Ma már világosan látjuk, hogy a szocializmus építésében elkövetett gszektás, dogmatikus hibák kijavítása címén — már az október előtt jóval — megkezdődött harc volt az a Trójjai faló, amiben az ellenforradalom belső és külső erői, szövetségben a revizionistákkal, a szemünk láttára, a pártba, állami intézményeinkbe és fertőzték hónapokon keresztül közéletünket. Október végén már csak a vakok nem látták, hogy

Magyarországon az ellenforradalmárok kapitalista restaurációt akarnak, legyilkolva a haladó hazafiak legjobbjait.

Tragikus volt a helyzet az országban. Az ország területén az ellenforradalom kezdte meg

hibákat, amelyeket az egész magyar szakszervezeti mozgalom ebben az időben elkövetett, s amelyekről a Szaktanács X. plénuma 1957. januárjában igen őszintén beszélt, amikor lerögzítette a magyar

nak, mert elvi zavarokat okoztak.

A postás dolgozók tisztánlátását nagymértékben elősegítette — folytatta Horn elvtárs —, hogy szakszervezetünk Központi Vezetősége már november elején kiadott programjában a következőket jelentette ki: „A forradalmi munkás-paraszt kormány célkitűzéseit támogatjuk, mert programjában nemzeti függetlenségünk és hazánk szuverenitásának biztosítását, népi demokratikus és szocialista rendszerünk megvédését, hazánk más országokkal — társadalmi rendszerükre való tekintet nélkül — békés együttélését, a dolgozók életszínvonalának gyors emelését, a demokrácia kiszélesítését, a dolgozók bevonását a vállalatok igazgatásába biztosítja, és itt a program felsorolta a kormány programját.

Központi Vezetőségünk 1957. februárjában a következőket szögezte le: „Szakszervezetünk minden erejével támogatja és segíti a szocialista társadalmi rend felépítését, a munkáshatalom megszilárdítását azzal, hogy osztályharcos, önálló társadalmi tömegszervezet, mely tagsága érdekeinek védelmét, a postás dolgozók törvényes jogainak megvédését tekinti fő feladatának. Mindezek érdekében csak a régi bürokratikus versenyszervezési módszereket veti el és alapvető feladatának tartja a postai szolgáltatások minőségének megjavítását, az önköltség csökkentését, a szilárd munkafegyelmet biztosítását.”

Ez ma is munkánk alapja.

Népgazdaságunk helyzete

Az ellenforradalom hosszú hónapokra megbénította népgazdaságunkat. 22 milliárd forint az a kár, amelyet anyagiakban néhány hónap alatt okozott. Igaz, hogy 1957 végére, illetve már a III. negyedévében elértük az 1956-os év azonos időszakának termelési szintjét, de az év első felében még jóval alatta voltunk. A Szovjetunió és a testvéri országok anyagi segítségével elkerültük a tömeges munkanélküliséget, az inflációt, sőt az 1957-es évben mintegy 15%-os reálbér emelést is biztosított a kormányzatunk a dolgozóknak.

A mérleg tehát a következő: Jóval kevesebbet termeltünk, mint 1956-ban, ugyanakkor jóval többet fogyasztottunk,

tobzódását és a nemzetközi helyzet alakulása következtében háborús tűzfészek fenyegető felhője tornyosult hazánk égen. Az ellenforradalmárok szervezői mindent elkövettek, hogy a postás dolgozókat is maguk mellé állítsák. Ez azonban nem sikerült. Derék dolgozóink nagy része az ellenforradalom viharában is becsületesen dolgozott, teljesítette kötelességét, biztosította a hírközlést. Voltak közöttük is megvédettek, és azt is világosan kell látni, hogy ellenséges elemek is. Elismerés a becsülettel helytállóknak, megbecsültak és megvédett dolgozóknak, és megőrlést az ellenségnek! Csak ilyen elvek valóra váltása vihet bennünket előre.

Természetesen a szakszervezet sem mentes a tévedésektől. Mi is elkövetettünk mindazokat a

szakszervezeti mozgalom számára követendő utat.

Hiba volt kimondani november elején ilyen abszolút értelemben, hogy szakszervezetünk minden politikai párttól és kormánytól független, szabad érdekvédelmi szervezet.

Hiba volt a sztrájkjogot deklarálni akkor, amikor az ellenforradalmi erők félrevezető és terrorisztikus eszközök alkalmazásával megbénították a gazdasági életet, egy olyan sztrájkkal, amelyet mi magunk sohasem helyeseltünk. Úgy gondolom, nem kell bizonygatni — mondotta Horn elvtárs —, hogy a szakszervezet kommunista vezetői akkor sem a szocializmus megmentése ellen kívántak cselekedni, amikor ezek a kijelentések elhangzottak.

Mégis hibák voltak ezek, melyek ártottak a mozgalom-

mint az előző évben. Ezt a furcsa eredményt csak a külföldi áru, pénz és nyersanyag hitelek segítségével tudtuk elérni. De mindenki megérti, hogy csak külföldi kölcsönökre építve, tartósan nem lehet emelni az életszínvonalat.

Kormányzatunk szilárd elhatározása, hogy az elért életszínvonalat biztosítja, majd fokozatosan továbbfejleszteni kívánja. Mi becsületbeli ügyünknek tartjuk, hogy a szocialista országok dolgozóinak néhány év múlva visszafizetjük ezeket a kölcsönöket. Ehhez úgy kell dolgoznunk, gazdálkodnunk, hogy 2-3 éven belül gazdaságilag teljesen talpra álljunk és a saját erőnkön belüli fejlődjük tovább. Ezt körülbelül 3 év alatt akarjuk elérni a most készülő tervek szerint.

Hogy ezt elérjük, ahhoz az szükséges, hogy még jobban és olcsóbban termeljünk. Szigorúan takarékoskodjunk minden téren, egyszerűen használjuk fel a beruházási összegeket, kemény állami és munkafegyelmet teremtsünk meg. Szembe kell szállni minden korrupcióval, a társadalmi tulajdon bűnös herdálásával, a lopással.

Mindezeket messzeemenő figyelembe kell venni munkánkban és soha nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy az érdekvédelem a szocializmus építése idején, már nemcsak az azonos szakmájú dolgozók szűk csoportjának érdekvédelmét jelenti, hanem az egyéni és társadalmi érdek feltétlen összhangját, mindkettő következetes érvényesítését.

A posta gazdasági helyzete

A továbbiakban Horn elvtárs arról beszélt, hogy a kapitalista társadalomban a posta tevékenységében döntő szerepet játszik az üzleti szellem. Ezzel szemben a szocialista posta célja a gazdasági és társadalmi élet által előírt követelményeken túlmenően az, hogy a lakosság legszélesebb rétegét minél jobban szolgálja ki.

Ezt bizonyítja a magyar posta fejlődése 1915 óta — mondta Horn elvtárs — 1937-hez viszonyítva a lakosság szükségleteit szolgáló postaszervezet száma közel kétszeresére, ezen belül pl. a tanyavilágot ellátó külterületi postahelyek száma 516-ról 2838-ra emelkedett.

A távbeszélgetések száma az 1937-es évhez viszonyítva közel háromszorosára, a táviratok száma több mint harmincszorosára, a hírlapforgalom közel ötszörösére, a táskák be- és kifizetések háromszorosára, a vezeték nélküli rádió előfizetők száma négyeszeresére növekedett. A postaforgalom területén a felszabadulás óta számos új szolgáltatást vezettek be.

Jelentős eredményeink ellenére sem mondhatjuk el azonban, hogy mindenben eléget tettünk a követelményeknek. A lakosság és a népgazdaság igényei gyorsabban nőttek, mint a postaszolgáltatás fejlődése. Jelenleg pl. megközelítően sem tudjuk kielégíteni a távbeszélő igényeket, amelyek pedig jelentősen növelhetnék a posta bevételeit.

Jogosak a postaszolgáltatás jobb minőségű munkáját sürgető követelések is. Megállapítható, hogy főleg a gyorsaság és pontosság terén a korábbihoz képest fejlődés nem tapasztalható. A kártérítések aránya alatta van az 1937-es szintnek, sőt az ellenfordalom következményeként több területen jelentős rosszabbodás állt be.

Mi a teendő?

A posta táviró, távbeszélő szolgálat, a kezelést gépesítő berendezések lassan fejlődnek. A lassú fejlődés és a rendkívül nagy igénybevétel jelentősen gyorsítja a berendezések elhasználódását. Ezt a tendenciát erősíti a korszerűsítés hiánya is.

A legnagyobb nehézséget okozza, hogy nem áll rendelkezésre a postának megfelelő számú szakképzett, fegyelmezett postai dolgozó.

A posta létszáma 1937-től 1956-ig 26 ezerről 41 ezerre nőtt. Az elmúlt 10 esztendő alatt mégsem sikerült a szakképzés megfelelő emeléséért, mert a postánál a személyzet létszáma igen nagy

volt. Jellemző példa erre, hogy 1956-ban 9262 felvétel mellett 9163 kiváltás volt.

Hol és hogyan segítsük a postai munkát?

A növekvő igények kielégítéséhez a szolgáltatások megújításához az anyagi eszközök gyorsabb ütemű fejlesztésére és olyan postás dolgozókra, vezetőkre van szükség, akik hi-zetáknak érzik a postai munkát, hozzáértéssel, fegyelmekkel és hűségesen végzik azt — mondta Horn elvtárs.

Minden erőt arra kell fordítani, hogy a viszonylagosan új beruházásokat igénylő fejlesztés mellett a még meglévő összes lehetőségeket kihasználva oldjuk meg az előtűnő feladatokat nagy részét. Különös gondot kell fordítani a felújítási keretek esszerű felhasználására és a posta műszaki berendezések fenntartási munkájának javítására. Ezeket a feladatokat csak a dolgozók legszélesebb rétegeinek közreműködésével, a szakvezetők odaadó munkájával leszünk képesek elvégezni. Az itt elért sikerek lesznek egyedüli biztosítékai életszínvonalunk megtartásának, illetve fokozatos továbbfejlődésének. Ezért a szakszervezeti aktívák elsőrendű érdekvédelmi munkát végeznek, mikor jobb munkára mozgósítják szak-társainkat.

A szocialista munkaverseny

A szocialista munkaversenyt nem a régi bürokratikusan módosított szervezettel. Csak ott induljon, minden formásgoktól mentes verseny, ahol reális, mérhető, valóságos eredmények szülehetnek.

Hasznos a munkaverseny ott, ahol havi tervek vannak, pl. a műszaki üzemekben, a lakatosoknál, asztalosoknál, építőmunkásoknál, jellegű műszerészeknél stb. helyes a tervek túlteljesítéséért versenyezni. Komoly takarékosági versenyt lehet szervezni a posta építő és tartozó üzeménél, a Kábelüzemben az építő részlegnél, a gépkocsivezetők között stb. A minőség javítását lehet a munkaverseny célkitűzésének állítani a géptermi műszerészeknél, a kijárós műszerészeknél, a kábelrendezőknél, a gépházakban dolgozóknál, a Jármutelep, a Javítóüzem, a Kábelüzem majd minden szakmunkásánál.

De van lehetőség a forgalomnál is. A pénztári eltérések csökkentése, a díjhány visszajelentések csökkentése, a hírlap előfizetés gyűjtése, a tévirányítás és zárlat lemaradás csökkentése, a táviratok gyors továbbítása mind-mind az a terület, ahol munkaversenyt lehet szervezni. A szakszervezeti bizottságoknak, a bizalmiakkal, és a szakmai vezetőknél sokkal több erőket kell fordítani a munkaverseny szervezésére, mint az 1957-es esztendőben. Világosan kell azonban látni, különösen a postán, hogy a szocialista munkaverseny nem az egyetlen és nem is mindenütt alkalmazható módszer a munka, a szolgáltatások javításának.

A termelési tanácskozások, és ahol lesznek üzemi tanácsok — négy termelői-jellegű üzemünkben — az üzemi demokrácia fórumává kell tenni. Jobban fel kell használni a dolgozók okos, hasznos javaslatait a szakmai munkában.

Szakképzettség

A szocialista munkaverseny szervezésén túl a szakképzés területén, az újító és takarékosági mozgalom fejlesztésében, a munkafegyelmében és a társadalmi tulajdon védelmének megszilárdításában igen sok feladatunk van.

A szakmai képzettség hiányait pótolni szükséges és szükséges az is, hogy a jövőben az egyes munkakörökre a szükséges képzettségi normákat szigorúan betartsák. Szakfolyamokra csak a munkakörök által szükséges számú és csak olyan dolgozókat vigyünk ki, akik hivatásuknak érzik a postai munkát és hívei a népi demokráciának.

Jelenlegi bérrendszerünk a szakképzettség és az általános

műveltség növelésére ösztönző hatású. Ügyelni kell azonban arra — különösen a rangbér arány növekedésével —, hogy a bér nem elsősorban a szakképzettség, hanem a végzett munka ellenértéke legyen.

Az újítómozgalomról szólva, a beszámoló megállapította, hogy az a szocialista társadalom építésében jelentős szerepet tölt be. A dolgozók alkotóképességére, szakismeretére építve jelentős gazdasági eredményekre vezet, könnyebbé teszi a munkát, jobbá a szolgáltatásokat. — A postán is megvannak már az újítómozgalom fellendítésének feltételei — mondta Horn elvtárs. — A kormány 1957 évben az újítások és találmányok elfogadását és bevezetését, a polgári jog szabályai szerint rendezte, amely megnyugtatóbb az újításokra nézve. Most valamennyi szakszervezeti szervnek a szakvezetés segítségével kell helyreállítani

Horn Dezső főtitkár elvtárs ismerteti a Központi Vezetőség beszámolóját

nia az újítómozgalom szerveit. Ki kell dolgozni a feladat terveket és mozgósítani kell a postás újítók sokaság tábort.

Munkafegyelm

A postás dolgozók mindig büszkéek voltak a posta és saját maguk becsületére, fegyelmére, pontos munkájukra. Mégis az tapasztalható, hogy a postánál a munkafegyelm és a társadalmi tulajdon védelme nem megfelelő annak ellenére, hogy sok olyan tényező megszűnt, amelyek az elmúlt időszakban a munkafegyelm lazulásához hozzájárultak. Mint pl. az alacsony bérezés, az állandó munkaerővándorlás, a szakképzettség megbecsülésének hiánya stb.

Nagy a csomagfeszítettség és visszaélések száma. A pénztári eltérések is emelkedtek. Sokan tudatosan, mások felelőtlenül, felületesen munkájukkal okoznak károkat nemcsak a végrehajtó szolgálatban, hanem a felsőbb vezetésben is, a kellően össze nem hangolt műszaki, építési feladatokból származó károkkal.

A közpvezetők, az osztályok és üzemek, csoportok, szakmai vezetői nem tartanak rendet, eltűrik a fegyelmegteleniséget, lazaságokat, gyenge az ellenőrzés.

Az a tény, hogy viszonylag sok a fegyelmi büntetések száma, az elbocsátás, áthelyezés és a súlyos fegyelmi büntetés, azt bizonyítja, hogy nem akadályozzuk vagy toroljuk meg a kisebb hibákat s így lesznek ezekből nagyok, sokszor egész életre kiható büntetések.

De azt is bizonyítja, hogy a szakszervezet nevelőmunkája hiányos.

Le kell azonban szögeznünk, hogy aki a munkafegyelmet bármilyen szempontból nem képes, vagy nem hajlandó betartani, vagy betartatni, az jobb, ha önként lemond vezetői beosztásáról. Nem lehet csak

miféle kényelmes „politikai semlegesség” talaján állni és megtűrni a fegyelmegteleniséget.

A postás dolgozók életszínvonala, szociális és kulturális ellátottsága

A postáségek életkörülményei az elmúlt 12 esztendő alatt jelentős mértékben javultak. A régi emlékeztet arra, milyen nagy volt a különbség a kinevezett és ki nem nevezett postások, sőt a férfiak és nők között is. A kinevezettek sokaság tábora fizetésben, családpótlékban, táppénzben, nyugdíjban, munkaviszony tekintetében, munkaidőben stb. megalázó és sértő megkülönböztetésben részesült.

A felszabadulás utáni években a helyzet gyökeresen megváltozott, minden dolgozó egyenlő jogú alkalmazottja lett a postának.

Ragaszkodni kell ahhoz, hogy mindenfajta jutalmazás anyagi alapját, vagy a felterjesztetők létszámát a végzett munka eredményét figyelembe véve adják ki a postaszervezetnek. Ezt az elvet kell érvényesíteni az igazgatói alap, a forgalmi jutalom, a műszaki prémium, a „Szakma Kiváló” dolgozója, az „Elűzem”, a „Kiváló Dolgozó” cím adományozása és a soron kívüli kinevezések terén is.

Munkaidő

A munkaidők területén a következő feladatokat látja szakszervezetünk. A 210 órán felüli munkaidőt meg kell szüntetni a mozgósítók, a kézbesítők, és a műszak egyes területein. A kézbesítő-járatokat helyesen kell megállapítani és csak ott jogos csökkenteni a munkaidőt, ahol a rendes kézbesítő munkával nem keveredik össze a hírlapárusítás.

8 óránál kevesebb munkaidőt kell majd bevezetni az olyan egészségre ártalmas munkakörben, mint pl. az akkumulátor készítés. A rendkívül terhes idegmunkát kivánó távbeszélő és táviró kezelői munkakörnél a nemzetközi gyakorlatot figyelembe véve kell csökkentenünk a munkaidőt. Ilyen és ehhez hasonló javaslatainkat elküldtük a Szakszervezetek Országos Tanácsának és azon leszünk, hogy a Munka Törvénykönyvének módosításával ezek a problémák is megoldódjanak.

A munka- és egészségvédelem terén elért eredmények és további feladatok

A felszabadulás óta a postás dolgozók szociális ellátottsága összehasonlíthatatlanul jobb, mint a múlt rendszerben. A dolgozókra való szociális gondoskodás évről-évre fejlődik és ez a dolgozók életszínvonalának alakulását kedvezően befolyásolja.

Komoly eredményeket értünk el a gyermekintézmények kialakítása, az üzemi étkeztetés bevezetése, az üzemi baj eset megelőzése, a munkavédelem fejlesztése, a munkahelyi ártalmak káros hatásának elhárítása, a védő- és munkaruhák biztosítása, a munkásszállások létesítése és az egészségterem munkahelyek megvalósítása terén. A lakáshiány — a ropantul megnőtt jogos igények következtében — a dolgozók mintegy 6%-nak égető problémája ma is.

Nagy jelentőségű volt, hogy 1957-ben visszakaptunk, illetve megkaptunk különböző kedvezményeket, mint pl. csomag, telefon- és táviródíj kedvezmény, illetve az 50%-os vasúti utazási kedvezmény. Az egyenruha ellátás terén igen jelentős a fejlődés. Míg 1938-ban 6125-en, 1957-ben közel 15 ezren részesülnek a postánál ingyenes ruhaellátásban. De 1952-től 50%-os térítéssel az összes postás dolgozó részesülhet egyenruha ellátásban. Ez azt jelenti, hogy államunk évi 30 millió forintot juttat egyenruha formájában a dolgozóknak. Népgazdaságunknak a jelenlegi állapot fenntartása is nehézséget okoz, ezért az illetmény ruha kiterjesztése a közeli jövőben nem várható.

A régebbi postások valamennyien tudják milyen sok megoldatlan probléma, jogos sérelem volt régen a munkaidő, a szabadnapok, és a szolgálati idők beszámítása terén. 1953 óta jelentős lépést tettünk előre ezen a téren — mondta Horn elvtárs. — Ma már viszonylag kis kivételtől eltekintve, 48 óra a postán a munkaidő. Rendszerint a fiókpostavezetők és a helyközi központ kezelőinek munkaidejét, biztosították a kishivatali dolgozók számára az osztaltan szolgálatot. A heti pihenőnapokat ki kell adni, ha ez nem lehetséges, pótszabaddal kell megváltani. A munkaszüneti napokon tartott szolgálatot már díjazták.

Régen a postán gyermekintézmények nem voltak, üzemi étkeztetés sem volt, az a néhány kábel, ami volt, csak helyben, de nem kedvezményesen nyújtott lehetőséget egy szűk rétegnek. Ma 14 bölcsőde és ovoda, közel 900 postás gyermeknek nyújt otthoni. Államunk egy gyermek ellátására évente 6600 forintot, a

szülő csak 589 forintot fizet. Több mint 9 ezer dolgozó részesül kedvezményes üzemi étkeztetésben, átlagosan napi 2,35 Ft-ért, kb. 5 forint értékű ebédet kapnak.

A dolgozók munka- és védőruhával való ellátásának fejlődésére jellemző, hogy 1954-től 1957-ig 5%-os létszámnövekedés mellett az e célra felhasznált összeg nem egész 4 millióról több, mint 5 millió forintra nőtt. És mint az előbb már említettem, az egyenruha ellátás terén igen jelentős a fejlődés.

Hiba e téren, hogy a kihordási idő megállapításánál nem veszik kellően figyelembe a munkakörülményeket.

Régen pajtákban és istállóban szállásolták el a táviradomunkásokat, ez a felszabadulás után megszűnt, s ma 86 rendszeres berendezett munkásszállás, több mint ezer dolgozóhoz jut ember a hajlék. Szakszervezetünk a jövőben is fontos feladatának tekinti a dolgozók egyre jobb szociális ellátását. A következőkre kell nagy figyelmet fordítani: a szociális és munkavédelmi berendezéseket a jövőben nem szabad szétforgatni, hanem tervszerűen, ha kell több éven keresztül egy-egy fontosabb probléma megoldására kell felhasználni a beruházási keretek legnagyobb részét.

A védőteletek és védőteletek ahol a törvény előírja biztosítani kell. Azoknak a számára kell munkaruhát biztosítani, akik munkájukat tekintve arra a legilletékesebbek.

Leté kell hozni egy lakás-építő bizottságot, s ez dolgozón ki javaslatokat a postai kislakás vagy társasház építkezés megkönnyítésére.

Üdülés

A Horthy-korszakban a postás dolgozóknak csak egy kis része jutott évente pihenéshez. 1935-ben pl. a postamunkások szabadnapjukat 49,77 százalékban kapták meg. A táviradomunkások gyakorlatban alig részesültek szabadságban. A felszabadulás óta minden postás dolgozó egyformán a szolgálatban eltöltött éveinek megfelelően részesülhet fizetett szabadságban. 1954-ben pl. a postás dolgozók több mint 99,5 százaléka kivette szabadságát.

Az ország legszebb helyein lévő üdülőkben pihenhetik ki dolgozóink a munka fáradalmait. Míg 1935-ben csak 1004 postás dolgozó üdült, 1957-ben 3717. Évente közel ezer postás gyermeket üdültetünk. További feladatunk: a dolgozók nagyobb anyagi hozzájárulásával szélesíteni az üdülésben résztvevők számát. Tovább fejleszteni a családi és gyermeküdültetést, sátoráborok felállításával Balaton mellett, bővíteni az üdülési lehetőségeket.

Eredményeink a társadalombiztosítás terén:

Szakszervezetünk egészségügyi munkáját szépen fejleszti. Rendszeres szűrővizsgálatokkal derítjük fel idejében a betegségeket. A foglalkozási betegségek száma jelentősen csökkent és az ölmérgezés okozta betegségek úgyszólván teljesen megszűntek. Üzemorvosi hálózatunk szépen fejlődik.

Szakszervezeti és üzemi segélyekre 1953—1957-ig 4,5 millió forintot fizettek ki szakszervezeti segély címén, és 12 millió forintnál többet üzemi segélyként a szakszervezeti szervek javaslatára.

Társadalombiztosítási munkánk legfontosabb megoldandó kérdései: továbbfejlesztési a betegség megelőző és ellenőrző munkát; a helytelen gazdasági szemlélet következtében túlságosan központosított SZTK kifizetőhelyek számát szaporítani kell, mert ez nehezíti, vontatottá teszi a szakszervezetek társadalombiztosítási érdekvédelmi munkáját, és ezzel sok bosszúságot okoz a dolgozóknak.

Az egységes társadalombiztosítás, illetve egészségügyi szolgálat keretén belül vissza kell állítani a postás kórházat és rendelőintézetet Budapesten.

Nyugdíjasainkkal már 1957-ben eredményesebben foglalkozunk. Biztosítottunk számukra különféle juttatásokat, mint pl. hogy részt vehetnek

az üdülésben és a nyugdíjas szakszervezeti tagok évente egyszeri utazásra megkaphatják a vasúti kedvezményt stb. A lehetőséghez mérten biztosítani kell számukra a túreljárásai kedvezményt is. Nyugdíjasaink további segítésére helyesnek látszik egy szakszervezeti irányítása alatt működő nyugdíjpótló egyesület felállítását, amely teljesen önkéntes alapon, a dolgozók és a szakszervezet anyagi erejére építve rendszeres nyugdíjkiegészítést biztosítana a tagoknak.

Kulturális és sport életünk

A Központi Vezetőség beszámolója hangzott el, melyben döntően megváltozott kulturális életünk. Ma már mindenkinek lehetősége van művelődésre, tanulásra, szórakozásra. Szakszervezetünk élve a népi demokráciának adta lehetőségekkel, rendkívül fontos feladatának tartja a postás dolgozók kulturális igényeinek kielégítését, nevelését. Szerte az országban 126 szakszervezeti könyvtár, több mint 103 ezer kötet, könyvvel ellátja ki a rendszeresen olvasó postás dolgozók igényeit.

Igen fontos feladatunk, hogy osztályharcos szellemű nevelőmunkát folytassunk. Nem kell félnünk a múlt felidézésétől, emlékeztessük csak a postásokat, a régiakat és a fiatalokat, a múltat, és mutassuk meg mi volt Horthy Magyarországon a dolgozók nyomorúságának oka.

A nacionalizmus, a sovinizmus fertőzőesével szemben neveljük az igaz hazafiságra dolgozóinkat, olyan igaz hazafiságra, amely magában foglalja más népek megbecsülését is.

A kulturális tevékenységet ki kell terjesztenünk az aktív kultúrcsoportokon kívül álló tömegre is. A dolgozók tízezer számára biztosítani kell a kedvező lehetőséget, a legmagasabb színvonalon álló kultúrértékek élvezetéhez.

Szakszervezetünk igen fontosnak tartja a dolgozók testnevelését, sportolását is.

A felszabadulás előtt néhány száz „tisztviselőt” magában foglaló postás sport alapvető változáson, fejlődésen ment át. Ma 5-6 ezer aktív sportolónk van és a sportolók között sok a kiváló minőségű sportoló is. A sport és testnevelés támogatására évente közel 2 millió forintot fordítunk.

Most, hogy az egyesületek összevonása megszűnt és újra önálló PSE lett, fejlődésnek indult a demokratikus szellemű, szakszervezeti vezetés alatt álló postás sport.

Biztosítani kell az elkövetkezendő időben, hogy a sportcélokat szolgáló anyagi eszközök jelentős része a tömegtörzsi felállításra, a nem aktív sportolók sportoltatására legyen fordítva. Sportegyesületünkben ki kell alakítani a szocialista sport-erkölcsöt, mely mentes minden anyagi szemlélettől.

Szakszervezetünk fontos feladatának tekintjük az ifjúság nevelését és ebben az anyák segítségét. A dolgozó nő, az anya lehet szilárd támasza a családnak, lehet öröme, de lehet elrontója mindennek.

A mi társadalmunk nem nélkülözheti a nőket, az anyákat nevelő szerepét. Aki a nőben csak munkaesztét lát, aki több műszakban dolgozik, és ezért segíteni kell rajta, az csak a kérdésnek egyik részét látja.

Emelni kell szakszervezeti munkánk színvonalát

Szakszervezeti mozgalmunk állandó fejlődést mutat. Különösen szembetűnő a fejlődés az utóbbi két esztendőben. Ha az ellenforradalom nem okoz hatalmas anyagi és politikai kárt hazánkban, eredményeink ezen a téren még nagyobbak lehetnének.

Növekszik a bizalom a szakszervezet iránt, amit az is bizonyít, hogy míg 1956-ban 430-an, addig 1957-ben 860-an fordultak a Központi Vezetőséghez különböző ügyeikkel. Szakszervezeti aktívák és vezetőink nagyobbra felelősséggel végzik munkájukat. Hátározottan kiállnak a jogos és reális követelések mellett és nagyobb gondot fordítanak a posta munkájára is. Szakszervezetünknek a postás dolgozók érdekében végzett munkáját nagyban segítik a szak-

csoportok, az egyeztető bizottságok.

A sok évi tapasztalat azt mutatja, hogy a bizalmiakkal a szakszervezeti munka nem lehet eredményes. Az ő segítségüket szolgálja pl. a többiek között a számukra megindított „Bizalmi Tájékoztató” című kiadványunk is. A bizalmiakkal a jövőben még többet kell foglalkoznunk.

A szakszervezeti mozgalom élető eleme a tömegkapcsolat, a szakszervezeti demokrácia továbbfejlesztése — mondotta Horn elvtárs. — Enélkül elképzelhetetlen a dolgozók bizalmának megnyerése. Kölcsonos bizalom nélkül pedig nincs gyümölcsöző mozgalmi élet. Ezért kell a szakszervezeti munka stílusát szüntelenül tovább fejleszteni. Olyan szakszervezeti vezetők, akiknél van szükség, akik népi demokráciánkhoz való hűségük, józan ítélőképességük, bátor kiállásuk, a törvényes jogok és kötelességek mellett hozzáértéssel és rászolgálással a dolgozók bizalmára.

A Központi Vezetőség beszámolója ezután hangsúlyozta a nemzetközi kapcsolatok fontosságát. Megállapította, hogy szakszervezetünk törekszik minden ország postás dolgozóival való összefogásra.

— Az ellenforradalmi idők

A Központi Számvizsgáló Bizottság jelentése

Szakács László elvtárs, a Számvizsgáló Bizottság elnöke jelentést tett a kongresszusnak a bizottság munkájáról, amelynek ellenőrző feladata a Központi Vezetőség irányítása alá tartozó összes szervek gazdasági tevékenységére kiterjedt.

Beszámolójában Szakács elvtárs a következő kérdéseket boncolgatta: az elnökség és a Központi Számvizsgáló Bizottság kapcsolatát, egyes alapszervi számvizsgáló bizottságok hiányos működését, és a gazdasági és ellenőrző munka ma még meglevő hiányosságainak megszüntetésére irányuló feladatokat.

— A költségvetési gazdálkodás szigorú és következetes keresztülvitele — mondotta — azzal az elvitathatatlan eredménnyel járt, hogy a szakszervezet vezetői — elmélyült

alatt és után a Szakszervezeti Világszövetséghez tartozó szakszervezetek a szovjet, lengyel, cseh, román, bolgár, német, francia, osztrák és a többiek erkölcsi és anyagi segítségével részesítették szakszervezetünket, illetve a dolgozókat. Ezért hála és köszönet illeti őket — mondotta Horn elvtárs.

A beszámoló őszintén feltárta szakszervezetünk munkáját, beszélt a postás dolgozók, az épülő szocialista haza érdekeiről. Utat mutatott a jövőre vonatkozóan.

„Bizonyosak vagyunk benne, a küldött elvtársak felelősséggel és a jövőbe vetett bizalommal tárgyalják meg a postás, a szocialista posta legfontosabb kérdéseit” — mondotta Horn elvtárs és beszédét a következőkkel fejezte be: „Az ellenség minden aljas erőlködése ellenére ismét ott van gyáraink kéményén az őtágy csillag. A felszabadulásra és békére vagyis emberiségnek már nem kell Keletre fordítania a tekintetét, ha a jövő fényét akarja látni. Csak fel kell tekintenie az égre. Nagy lássa az ember őtágy csillagát — eszméjének eredményét, a jövő, a haladás, a béke most már egébe szárnyaló csillagát. Ezért tekintünk bizalommal a jövőbe”.

fegyelmezett gazdasági munkatudata. Szakképzett gazdasági, pénzügyi apparátus alakult ki a központokban, a területi szerveknél, az alapszervezetekben pedig a gazdasági felelősök elszájtították a munkájukhoz szükséges ismereteket.

Amikor 1957 februárjában a SZOT elnöksége határozatot hozott a szakszervezetek önálló gazdálkodásáról, a gazdasági szervezőmunka megerősödött és az elnökség gazdasági elhatározásai is egyre megvalósítottabbakká, tartalmasabbakká váltak. A Számvizsgáló Bizottság nemcsak a gazdasági szervezés állapotát és az elnökség gazdasági elhatározásait vizsgálta, hanem azt is, hogy hogyan végzi az elnökség az alsóbb szervek gazdasági ellenőrzését. A főkönyvelő

megalakulása revizorok kiküldésével járt együtt, de a revizori működés nem lehet végleges formája a szakszervezeti szervek rendszeres ellenőrzésének. Feladataikat maradéktalanul végrehajtani tudó számvizsgáló bizottságokra van szükség.

A jóléti keretekkel való gazdálkodásról szólva — folytatta Szakács elvtárs —, meg kell állapítanom, hogy ennek felhasználása jó irányban történik. Nincs még rendben azonban az alapszervek kezelésében levő jóléti berendezések és felszerelések ügye. A revizorok számos hibát és hiányosságot állapítottak meg ebben a tekintetben. E hiba okai: egyrészt a gazdasági irányító szervek nem foglalkoztak kellő súllyal ezzel a problémával, másrészt a tekintetben túlnyomórészt szakképzetlenek még aktívaink.

Végül meg kell állapítanom, hogy a számvizsgáló bizottságok munkája, a vezető szervek gazdálkodásának társadalmi ellenőrzése, ma még a legelhangzottabb terület az egész szakszervezeti mozgalomban. Az a tapasztalatunk, hogy mintha a taggyűlések, küldötti-közgyűlések nem tulajdonítanának kellő jelentőséget e választásnak. Az embernek sokszor az a benyomása, hogy szinte nem is tekintik szakszervezeti szerveknek a számvizsgáló bizottságokat. Ebből következik, hogy a számvizsgáló bizottságok hiányos működéséért nemcsak maguk a számvizsgáló bizottságok a felelősek, hanem a szakszervezeti vezető szervek, sőt, mi magunk is felelősek vagyunk érte. A számvizsgáló bizottságok problémájának megoldása elengedhetetlenül szükséges a legközelebbi időn belül a szakszervezeti gazdasági munka továbbfejlesztése érdekében.

Szakács elvtárs a következő szavakkal zárta beszámolóját: „A számvizsgáló bizottságok problémájának megoldása a most megválasztásra kerülő új szervek feladata lesz. Nehéz feladat ez, de hisszük, hogy a Központi Vezetőség és a Központi Számvizsgáló Bizottság közös erőfeszítésekkel megbirkózik majd minden nehézséggel”.

HOZZÁSZÓLÁSOK

A kongresszuson felszólalók mindegyike tolmácsolta a kongresszusnak az általa képviselt üzemek, illetve területi dolgozóinak üdvözlését. Igen sokan beszéltek az ellenforradalom okozta anyagi, politikai és erkölcsi károkról, amelynek maradványai sok területen még ma is nehézségeket okoznak. Valamennyi hozzászóló kifejezte a szervezett postások meggyőződését, hogy az V. kongresszus munkája eredményesen járul a postás dolgozók élet- és munkakörülményeinek megjavításához, ezen túlmenően a szocialista építési eredményeinek anyagi és politikai megszilárdításához.

Az első felszólaló Sasvári István elvtárs (Központi Kábelüzem) volt. Bejelentette, hogy a Kábelüzem éves tervét 100 százalékon felül teljesítette. A szakszervezetnek nem mindig volt megfelelő tekintélye — mondotta —, de amikor a szakszervezet vezetői kiálltak a dolgozók érdekei mellett, a szakszervezet tekintélye fokozatosan növekedni kezdett, és ma már nagyobb bizalommal vannak irányunkban és vezetőik irányában, mint régebben bármikor — megemlítette, hogy a szakszervezetnek a bürokrácia, az adminisztráció túlkapásai ellen is harcolnia kell. Helyeseltette a munka- és védőruhák kiadását a dolgozóknak és megemlítette, hogy a Kábelüzemben sem vették elég komolyan a számvizsgáló bizottságok munkáját, de ezen rövidesen változtatni fognak.

Ezután Kónya Imréné elvtársnő (szegedi területi bizottság) emelkedett szószárra. Beszédében a postás nők ügyes-bajos dolgaival foglalkozott. Megemlítette, hogy a szegedi területi bizottság 4000 dolgozója közül 1200 a nő. Mégis a szegedi terület 76 „Kiváló dolgozó” címmel kitüntetett postása közül csak 9 a nő, és az egész területen még véletlenül sincs vezető beosztásban egyetlen nő sem. Kónya elvtársnő véleménye

szerint a férfiak sokat segíthetnek a postás nők helyzetének megkönnyítésénél és meg kell győzni a postás férfiakat, hogy hagyják és segítsék asszonyaikat, ha politizálni akarnak.

Azután a hivatalvezetők féllelméről beszélt. „Egyes vezetők félnek rendet teremteni hivatalukban, mert néhány szomorú példát látnak maguk előtt, hogy egyes fegyelmeket lenkedőkkel szemben keményebb eszközökkel próbáltak eljárni, jött a fűrés és ok fizek — rá. Viszont — mondotta — azt sem engedhetjük meg, hogy a hivatalvezetők csak szakmai feladatokat lássanak el. Egy hivatalvezető épp annyira felelős a hivatal politikai életéért, mint a gazdasági munkájáért, s ezzel a kérdéssel kapcsolatban nem térhetünk el semmiféle politikai ingadozást — fejezte be nagy tapssal fogadott beszédét.

HORVÁTH JÁNOS elvtárs (Helyközi Távfeszítő Igazgatóság) volt a következő hozzászóló. A postás szakoktatás kérdéseiről beszélt. Megemlítette, hogy hosszú időn keresztül a postai műszakiak képzését az ipari dolgozók szakmai képzésével egy kaptafára vették. Ez pedig hiba volt. Aztán így folytatta: „1918 és 1947 között volt egy műszerész-tanonc iskolája a postának, de azt megszüntették és az MTH keretébe osztották. Ez az iskola 4 éves volt. Az MTH viszont 2-2,5 év alatt kívánt műszerészeket kiképezni. Rájöttünk, hogy ez nem megfelelő. Akkor újra saját kezzelebe vettük az iskolát, most már technikumai rangban.” Megemlítette, hogy a közelmúltban külföldi tanulmányutakon vizsgálta a középkezderek képzését. Ennek alapján azt állította: „külön kellene választani a gyártó jellegű szakemberek és az üzemeltető szakemberek képzését. Legyen 70-75 százalékos a technikus ellátottság — javasolta — és csak 25-30 százalékos a műszerész ellátottság.” A szakiskolákban nem meg-

felelő az órák elosztása, mondotta. A technikusok kevesebbet tanulhatnak, mint a műszerészek. Majd így fejezte be tartalmát hozzászólását: „Nem akarok vészmadár lenni, mégis az a megállapításon, ha ezeket a kérdéseket elhanyagoljuk a posta fejlődése nehezen fog előrehaladni.”

RÁDI JÓZSEF elvtárs (Posta Központi Hírlapüzem) a következőket mondotta: „Szeretnénk, ha a központi vezetőség tagjai gyakran tartanának üzemi taggyűléseket, és ha többet foglalkoznának a reszortokkal és a reszortokkal. Ez színvonalasabbá tenné az alapszervi munkát. Nagyban segíti munkánkat az utóbbi időben rendszeresen kapott nyomtatott propagandaanyag is. A Posta Dolgozó, a Képes Postás, a Bizalmi Tájékoztatóra, a Munka című folyóiratra gondolok. Mindezek azonban nem pótolhatják az agitációt, a személyes beszélgetést.” Azután a táviradamunkások és forgalmi dolgozók közötti megkülönböztetésről beszélt. Kíváncsi, hogy a kongresszus tegyen lépéseket, hogy a táviradamunkások a IV. szakszervezetbe kerülhessenek. Ha ezt a lehetőséget biztosítják a táviradamunkások számára — mondotta befejezésül — merem állítani, a posta műszaki munkája jelentős mértékben megjavul majd.

KÓCZIÁN ANDRÁS elvtárs (Bp. 70. postahivatal) 1200 szervezett dolgozó nevében így beszélt: „Dolgozóink örömmel csatlakoztak a munkaverseny felhíváshoz, s ennek eredménye, hogy az „Elüzem” című 1957 második felében sikerrel harcoltunk. Megállapítottuk: a postások nagy többsége becsületesen, jól látja el feladatát Dolgozóink általában elégedettek az új bérezéssel, de a hírlapkézbesítők bérének rendezése feltétlenül szükséges. Célszerű lenne, ha az Elüzem cím elnyerésének feltételéül a hírlapkézbesítők is figyelembe vennék, hogy őket is jutalmazhassuk. Sokszor elhangzik a követelés;

KONGRESSZUSI KÉPRIPORTUNK

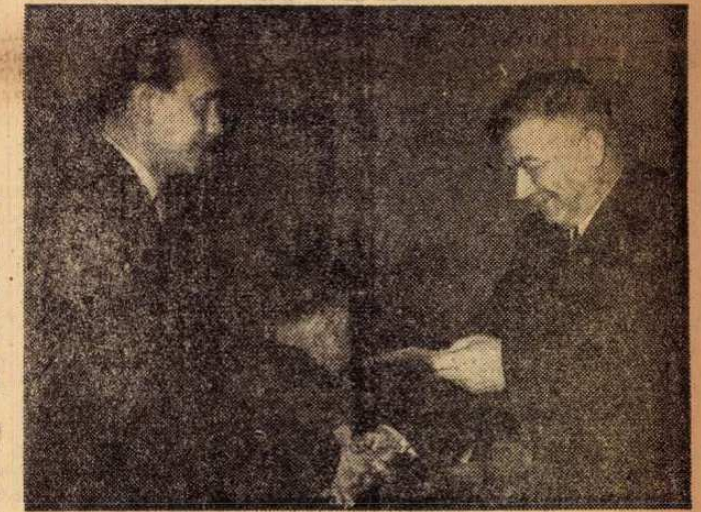
Rádi Károly, a Központi Hírlap-terjesztő Üzem dolgozóinak problémáiról beszél

Kónya Imréné, a szegedi területi bizottság elnöke a szónoki emelvényen

A beszámoló közben többször felzúg a taps

Kugler Viktor, szálinvárosi postás soronkívüli előléptetésben részesült a kongresszuson

Sasvári István, a Kábelüzem Léval János elvtárs, a miskolci postások nevében szólt fel

Kongresszusi küldöttek

emelik fel az éjjeli pénz. Szeretném javasolni — folytatja —, hogy a védőruha elosztásba az üzemek szakszervezeti bizottságait is vonják be. Üzemi orvosunk javaslata alapján javasolom: lássuk el egyéni védőruházattal dolgozóinkat. Javasolom továbbá, hogy a lehetőségekhez képest széles körben hozzuk létre az üzemorvosi intézményt. És hadd mondjak még annyit az egyenruháról: kár, hogy a minősége és a formája gyakran változik. Állapodjunk meg egy végleges formában, és később esetleg cipőt is biztosítsunk hozzá. Kérem az új központi vezetőséget, hogy lásson neki a munkaidő kérdésének megoldására. Ezzel szoros összefügg a létszámkérdés is. Nálunk sajnos a csomagkezelés színvonala romlott. S ennek objektív okai vannak. Ha minőségi munkát kívánunk, akkor biztosítsuk ennek előfeltételeit is. Ezután a postához került fiatalokról beszélt. A fiatalok gyakran modortalanok, és úgy érzik, mert 8 általános iskolát jártak, vagy érettségit tettek, ők már nem alkalmasak fizikai munkára és ha nincs részükre mindjárt íróasztal, akkor szerintük a népi demokrácia nem biztosítja azt, amit addig biztosított. Ezt a helytelen szemléletet csak az üzemi, iskolai, szakszervezeti nevelés összehangolásával küzdhetjük le. Törődjünk többet a fiatalokkal! — mondotta befejezésül.

LEVÁI JÁNOS elvtárs (Miskolc) volt a következő felszólaló. A kongresszus előtt a következőket mondotta: „Kérem a kongresszust, ügyeljen, hogy ne aprózzuk szét a postai beruházási és felújítási összegeket, hanem használjuk fel úgy, hogy amit elkezdünk, azt fejezzük is be. Ez nagyon fontos. Ugyancsak fontos az egyszerűsítések, leépítések kérdése. Évek óta kérjük és azóta is szorgalmazzuk, hogy próbálják kidolgozni műszaki vonatkozásban az általunk már elfogadott egyszerű és jó számadási feltételeket. Ellenkező esetben túl sok lesz a statisztika, a papír. Pl. minden szombaton egy gépkocsi felhasználási tervet küldünk hivatalainknak. De ki tudja mi történik a jövő héten a fenntartás részéről? A hasznukra utunk, pocskoljuk a papírt, valószínűleg felhasználási terveket küldünk. Hát kell ez? Kérem, engedjék meg, hogy kísérletképpen egy évig kipróbáljuk elgondolásunkat. Ha ez nem jó, mondják meg nekünk és úgy folytatjuk a munkát majd, ahogy ma folyik. De hiszek benne, hogy a mi elgondolásunk jó és egyszerűsíti a munkafolyamatokat.” Levai elvtárs azután a távírdamunkások helyzetével foglalkozott. „Állítom, hogy a távírdamunkások munkája még sohasem volt olyan jól fizetve, mint ahogy ezekben az években. Összintén, nem nagyvalószínűsítom most ezt. 6 Ft-os órábérrel dolgoznak a távírdamunkások, ma többet keresnek, mint a műszaki fenntartási osztályon dolgozó vonalmester vagy vezető. Féltreértés ne legyen, nem sajnáljuk ezt tőlük, örülünk, hogy sokat keresnek. De... én úgy látom, ha a mezőgazdaság szocialista átszervezése így halad, 5 év múlva nem lesznek távírdamunkásaink. Olykor 200—300 km-ről utaznak a távírdamunkások munkahelyeikre. Ha otthon jobban megtalálják számításait, ha nem kell különféle családjaiktól, akkor oda jutunk, hogy egy nap nem lesznek távírdamunkásaink. Epp ezért, távlatban érdemes volna gondolkodni arról, hogy a távírdamunkásokat bizonyos központokban letelepítsük.

A nyugdíjasok ügyével is szeretnék foglalkozni. Jó lenne, ha a nyugdíjtörvényt úgy módosítanánk, hogy az eltöltött szolgálati időt is feltétlenül figyelembe vennék. A nyugdíj megállapításánál. Amennyiben országos viszonylatban ez a kérdés egyelőre nem megoldható, úgy én a saját részemről mindaddig, amíg a nyugdíjak rendezésére sor kerülhet, örömmel ajánlom fel fizetésem 1 százalékát erre a célra. Igyekezünk kell hogy a szénutalvány-akciót még jobban kibővítsük az idén. Talán a szakvonal is segíthetne az öregeknek azzal, hogy az igazgatóságoknak viszádozott használt ruhákat kedvezményes feltételek mellett a nyugdíjasoknak juttatná. Ké-

rem, gondolkozzanak ezekről a dolgokról. Végül még egy nyugdíjas problémát szeretnék felvetni. Ha egy nyugdíjas házaspár biztosítottja, a férj meghal, ne szűnjék meg azután automatikusan a feleség joga a szakszervezet felé. Próbáljuk elintézni, hogy a feleség továbbra is szakszervezeti tag maradjon, hisz oly fájó szívvel érzik az egyedül maradt postás asszonyok, hogy már nem tartoznak a postások népes családjába.”

A nagy tappsal fogadott beszámoló után **SZABÓ LÁSZLÓ** (Sopron) hozzászólása következett.

Igazgatóságunkon, a soproni postaigazgatóság területén, október után komoly lazaság lépett fel. Mind a munkafegyelm, mind a minőségi munka elvégzése terén. Emiatt sok hivatalvezetőnk ellen kellett eljárni. A helyzet csak akkor javult jelentősebb mértékben, amikor a párt- és a szakszervezet erőteljesen közbelépett. Vezetőink sajnos sok esetben nem látják tisztán a vezetés körülményeit és a szakmai feladatok elvégzése mellett keveset tesznek a postás dolgozó segítéséért. Különösen a politikai nevelőmunkát hanyagolják el. És hogy ezen a téren javult a helyzet, az nem nekik köszönhető, hanem a forradalmi munkás-paraszti kormány segítség adásának. Előszörban ugyanis a béremelések miatt javult oly jelentősen a munkafegyelm. Néhány közbevető gondolat után Szabó elvtárs így folytatta: „Hivatalaink sok helyen a szociális követelményeket nem tudják kellően biztosítani. Ezért, szeretnénk meglevő postaépületeinkhez az eddiginél nagyobb felújítási és fenntartási hitelt kapni. Tudjuk, hogy meggazdaságunk nehéz helyzetében ez a kérdés sem egyszerű, mégis valamit tennünk kell. A munkafegyelm tekintetében pedig úgy vélem, célszerű lenne a minősítési rendszer bevezetése. Ez a rendszer egész demokratikus alapon a párt- és a szakszervezet, valamint a szakvezetés közreműködésével minősítene a dolgozókat. E minősítés nyilvános lenne, az érdekelt dolgozó is tudná, hogy munkájáról mi a vélemény, s ennek alapján igyekezne a munkáján javítani.

Azt sem érzem igazságosnak, hogy a postaüzemek tervteljesítését országosan és öszszefüggő ellenőrzik. Így ha egy posta jól dolgozik, esetleg nem kaphat jutalmat egy rossz szul dolgozó hivatala miatt. Ezen is segíteni kellene, fejezte be hozzászólását Szabó elvtárs.

Ezután **MOLNÁR JÁNOS** elvtárs (Budapest) emelkedett szólásra. „A régi mozgalmi emberek megbecsüléséről, a fiatalok neveléséről akarok beszélni. Állítom, hogy az elmúlt évek hibái részben abból eredtek, hogy ezt a két kérdést figyelmen kívül hagyták. Sok olyan elvtársunk van, van a postán, akiket 1919 után meghurcoltak, majd 1945-ben rehabilitáltak. De a tanácsok soha többé nem kérték ki. 1955 óta némileg javult a helyzet ezen a téren, de nem nagyon. Feltétlenül fontosnak látom, hogy régi és osztályunkhoz hű mozgalmi emberek kerüljenek fontos beosztásokba. Fel kellene használni őket a fiatalok nevelésénél is. Szeretném hangsúlyozni, hogy ez a kérdés évről évre szélesebb körű lesz, mert a ma még fiatalabbak is 10—15 év múlva ugyanezen problémák elé kerülnek.” — Néhány gyakorlati megjegyzés után Molnár elvtárs így folytatta: „Szeretném, hogy a külföldi utazásokra való kiküldetés nem mindig a megfelelő válogatással történik. Még a nyugdíjasokról szeretnék beszélni. Csak annyit akarok mondani ezzel kapcsolatban: segítsük őket.”

Kedves szívfölt jelentett a kongresszus munkájában az úttörő-postások 16 főnyi küldöttségének bevonulása. Virágokkal köszöntötték az elnökség tagjait, a külföldi vendégeket és a kongresszus ütemes tapsa közepette, az izgalomtól kipirult arccal, mosolygósan, de kicsit megilletődve álltak szemben az idősebb postás-nemzedékekkel. Piros arcú, fekete hajú kisfiú, **VARGA ISTVÁN** lép az emelvényre. Így beszélt:

„Az úttörő-postások nevében szeretettel köszöntjük a

Postás Szakszervezet V. kongresszusát. Köszöntjük a küldötteket, a külföldi postáság képviselőit. A küldöttek: székelyben edesapánkat, edesanyánkat, testvéreinket köszöntjük. Köszöntjük mindannyiunknak, hogy lehetővé tették, hogy úttörő-postások lehessünk. Kérjük a kongresszust, úgy tárgyalja meg a posta, a postások minden ügyét, baját, hogy a kongresszus után minden munka jobban menjen és minden postás megkapja a munkájáért kijáró megbecsülést. Mire felnövünk és igazi postások leszünk, szeretnénk minden álmunkat valóra váltani. Epp ezért megígérjük, hogy igyekezzünk felnőni és minél előbb igazi postásokká lenni.”

A kis úttörő-postások még ott álltak a kongresszus tapsviharában, amikor **SÜTŐ ISTVÁN**, a posta igazgatási tanfolyam hallgatóinak nevében üdvözölte a kongresszust.

A szívhez szóló üdvözlés és a kedves kis közzjáték után a kongresszus folytatta munkáját.

FARKAS BERTALAN elvtárs (Kecskemét) emelkedett szólásra. Első mondataival egyetemesre terelte a figyelmet. „Dolgozóink a családi pótlék felemelését kérik. Kérjük, hogy akinek két-három családja van, részesüljön juttatásokban. Szerintem nem igazságos, hogy egy házaspár, akinek nincs gyereke, ebédterítés címén 160 Ft-ot kap havonta, míg az a házaspár, akinek két gyermeke van, 75 Ft-ot kap családi pótlékként és magának kell otthon főznie. Megmondhatjuk, hogy a 2—3—4 gyerekes postás családok életszínvonalát nem éri el a postás átlag színvonalat —, ezért mód kell találni arra, hogy ezen segítsünk. Itt szeretném bejelenteni, hogy dolgozóink egyöntetűen csatlakoztak a nyugdíjpótlás 1 százalékos mozgalmához. És végül egy harmadik égető kérdés. A térítéses egyenruha kérdése. Elhiszem, hogy Budapesten nem kívánják a térítéses egyenruhát. De mi, vidéki dolgozók jogot formálunk erre. Tudjuk, hogy néhány évet várunk kell, várunk szívesen, de a jogunkat rá fenntartjuk. És egy negyedik nehézség: a külterületi kézbesítők helyzete, akiknek az A/2/61 szabályzat szerint 15 kg-ig ki kell vinni a csomagokat, tekintet nélkül, hogy hány km-t mennek. Tudom, hogy nem egyszerű a szabályzatot megváltoztatni, de gondoljunk az emberre is, aki ezt a munkát végzi. És külterületen könnyen lehet, hogy az idő viszonyosságai nem teszik lehetővé 10—15—20 km kerékpározást, vagy legyalogolást egy 8—10 kg-os csomaggal. Ezen a kérdésen hamar és eredményesen kell segíteni.”

RÁDY KÁROLY, a Hírlapterjesztő üzem dolgozója volt a következő felszólaló. „Nem akarok ismétlésekbe bocsátkozni, ezért csak olyasmiről akarok szólni, amiről előttem még nem beszéltek. Ti. alsó és középfokú szerveink hiába akarnak rendet teremteni, ha ezt magasabb helyről megakadályozzák. Volt rá példa, hogy eljártunk egy vektörrel szemben, mire az illető elment a vezérgazdagsághoz, ahol megkegyelmezték neki. Ez lenne az egyik dolog. A másik, hogy fiataljainknak, ha ezekről a dolgokról beszélünk, nem mindig látnak tisztán. Nem tudják értékelni azt a helyzetet, amelybe hogy úgy mondjam beleszórtunk. Már el sem tudják képzelni, hogy nem volt meg mindig a tanulás szabadsága, az üdülés, a mai társadalombiztosítási rendszer stb., stb. Most pedig néhány szakmai dologról szeretnék szólni. Nálunk, a hírlapterjesztésnél az egyik legfőbb probléma az, hogy míg az ellenforradalom előtt tolongtak a munkára jelentkezők, az ellenforradalom után a példányszámok nagymértékű csökkenése miatt még a különböző pótlékok és jutalékok kifizetése mellett sem találtak meg dolgozóink anyagi számitásait. A munkakörülményekért vált és a jelenlegi darabért mellettsenki sem akar hírlapterjesztést vállalni. Hiba az is, hogy a megnyugtató bérrendezés igénye mellett az állománybavétel igénye is felért. Illetve nem is az igény van a baj, hanem, hogy ezt az igényt nem tudjuk kielégíteni. De ha már erre nem is telik, bizonyos védőruhát, mondjuk egy esőköpenyt, vagy

bakancsot feltétlenül biztosítani kell a részükre. Másik probléma a bódékérdés. Erre már annyi ígéretet kaptunk, de oly nehezen tudjuk elhinni, hogy ezt a kérdést megoldják. Egy másik problémánk, hogy a hírlapárusok nem tehetik üzemünket él-üzemmé, mert az „Elüzem” ki-tüntetéssel járó juttatott összeg csak állománybeli dolgozókat illet. A hírlapterjesztés a múltban sokszor volt „Elüzem” és az utcán dolgozók mégsem kaptak egy krajcárt sem. Lelkesedhetek-e ezek az „Elüzem” címért? Senki nem

kívánja vitatni, hogy a szocializmus érdekében helyes volt a hírlapterjesztést a postára bízni, éppen ezért kérem a tisztelt kongresszust, vizsgálja meg annak a lehetőségét, hogy a sajtóterjesztés útjából minden akadályt elhárítson és a hírlapokhoz olyan munkakörülményeket teremthessen, amelyek méltóak feladatukhoz.

Eltársak, mint az utolsó felszólaló engedjék meg, hogy még a következőket mondjam: „Szakszervezetünk címe-reben a postakürt áll a háromágú villámmal, azt hiszem

mindnyájunk véleményét támogatnánk — nekünk úgy kell dolgoznunk, hogy a postások megbízhatósága, a postások fegyelmessége még jobban ragyogjon, mint eddig ragyogott és a postakürtnél levő háromágú villám lesújtson azokra, akik nem a mi soraink közé tartoznak, hogy azok közülünk pusztuljanak.”

A nagy tappsal fogadott beszámoló után a kongresszus második napi délelőtti munkáját véget ért és a küldöttek rövid időre megpihenek, hogy délután újult erővel folytathassák a munkát.

„Ez a kongresszus egy korszakot zár le!”

Kossa István közlekedési és postaügyi miniszter felszólalása a kongresszuson

Kedves Elvtársak! Szeretném a kongresszus előtt jelképesen megszoritani a kezét és köszönetet mondani mind azoknak a postás elvtársaknak, akik a nehéz időkben tudták, mi a tennivalójuk, és hűségesen maradtak a nép, a haza ügyéhez. Döntő többségben a postások a nehéz időkben hűek maradtak a néphez, teljesítették kötelességüket.

Ugy gondolom, elvtársak, a

munkafegyelmével kapcsolatban azonban nem beszélhetünk ilyen kedvező eredményekről. A múlt esztendőben több mint ezer fegyelmi ügyet tárgyaltak. Ez azt jelenti, hogy a postásoknak kb. 3 százaléka került fegyelmi eljárás alá. Ez roppant nagy szám, elvtársak. És a több mint ezer fegyelmiből, közel 40 százalék a társadalmi tulajdon ellen elkövetett véttségek miatt indult

postások közül jónéhányan nem vették meg. Ez talán véletlen, elvtársak? Ez nem véletlen. Amíg a postán még mindig bárk meg lovagok vannak vezető pozícióban, valamint horthysta csendőrtisztek és hasonlók, addig nagyon nehéz nyugodni lenni a postán. Ez itt politikailag minden rendben van.

De azért sincs okunk az elbizakodottságra, mert az a nacionalista, sovinszta mákony, amellyel 1956 októberében elbódították az emberek lelkét, amellyel megzavarták az emberek fejét — még ma is érezteti hatását. Hozzáteszem, ez minden dolgozó rétegben érezhető, de leginkább a közalkalmazotti rétegben. És ide tartoznak a postások is. Ez valamiféle „tradíció”, sajnos, de egy kissé a postások, a vasutasok, a közalkalmazottak, régebből fogva sovinsztábkak, nacionalistákbak, mint más rétegek. Szabad-e és helyes-e erről beszélni? Szükséges ezt megemlítenünk, bármennyire fájó és nehéz is. Minden olyan hibáról, amely bizonyos oknál fogva mélyen él egy rétegben, beszélni kell, hogy megtaláljuk az eszközöket a hibák kijavítására. Nem lehet véletlen az a sok panasz, amelyet szinte napról napra kapunk különböző helyekről, hogy véletlenül eltűnnek sajtótermékek, vagy későn kézbesítik, vagy „véletlenül” eltűnnek a csomagok. Meg kell győzni az embereket, hogy a nacionalizmus az emberek jólétének tetetője. Hisz épp a mi életünkben láttuk példaképpen azt, hogy a nacionalista, sovinszta uszítás eredményeként majdnem egy harmadik világháború lángja lobbant fel Magyarországon.

Eltársak! Erről a kongresszusról joggal állíthatjuk, egy korszakot zár le. Nagy eredményeink vannak, de vannak hibáink is. Szeretném, ha ezeket a hibákat is lezárnánk ezen a kongresszuson.

Mint postaügyekkel megbízott miniszter, a jövőről is szeretnék szólni, mégpedig két szempontból: az életszínvonalról és az ezzel kapcsolatos dolgokról, valamint a posta fejlődéséről. Ami az első kérdést illeti, azt kell, hogy mondjam: annyit merítettünk majd a tálból, amennyit beteszünk. Ha jól dolgozunk, lesz miből adni. Gazdasági életünk mindinkább erősödik, talpraáll és hozzáteszem, mindinkább saját erőnkkel áll talpra. Amilyen mértékben segítenek ebben a postások, oly mértékben részesülnek eredményeiből.

Zömében, többségében egyetérték a szakszervezet kérdés felvetéseivel. Ahol a munkaidő minden perce, másodpercig ki van használva, ott mindent el kell követnünk, hogy ne legyen nyolc óránál hosszabb a munkaidő. Meg kell akadályozni a szükségtelen túlóráztatást. De vannak a postán olyan hivatalok is, ahol a nyolc órát nem teljesen dolgozzák le. Aztán az egyenruha-kérdés. 8 millióról 15 millióra emeltük ezt az összeget. Ez szépen hangzik. Megmondom, sohasem juttattam egyet a különböző juttatásokkal. Ezt az összeget pénzben adjuk oda. Senki sem veszi figyelembe ugyanis, amikor a munkaruhát felveszi, rongálja, elhasználja, hogy 150—200 forinttal magasabb a bére. Ha végigjáróm a hivatalokat, azt mondják: ennyi az alapbér, na és a többi? Ezután elgondolkodik az illető és felsorol egy csomó dolgot. Az ilyen mellékjuttatásokra halálánul nagy összegeket költünk el. Csak munkaruhára egymilliórdot költöttünk a múlt esztendőben.

En azt hiszem, hogy a bére-zés megfelelő formáját is ki

Kossa István miniszter beszéd közben

kongresszusnak le kell zárnia egy korszakot, amely tele van hallatlan nagy eredményekkel. E gazdag eredmények elérésében a szakszervezet és a szakszervezeti tagok igen nagy segítséget nyújtottak. Egy olyan korszakot kell lezárni, amikor az ellenforradalmi erők megpróbáltak felülkerekedni, és amely időben épp a sürű változások következtében nagyon sok kilengés volt az akkori párt- és kormányvezetésben, és erős megzavarodottság az emberek fejében. Az emberek eszméi zűrzavara tetteikben is megnyilatkozott.

Azt hiszem, hogyha őszintén beszélünk ezekről a kérdésekről és lezárjuk őket, akkor levonjuk a következtetéseket is, és a jövőben már tudjuk, hogy nem szabad viselkednünk, illetve tudjuk, hogy mit kell tennünk.

Az ellenforradalom viharai után nehéz gazdasági helyzetben sikerült elérni, hogy ma a postások azonos bérszínvonalon állnak az ipari munkásokkal. És szeretném, ha megértenék és megjegyeznék, hogy kormányunk és pártunk ezzel a ténnyel fejezte ki a postás dolgozók iránt érzett megbecsülését, azzal tudniillik, hogy a postáság életszínvonalát az ipari munkásság életszínvonalára emelte.

Eltársak! Azt hiszem, ezek után joggal elvárhatjuk, hogy az ellenforradalom által fellazított fegyelmek végre a postánál is helyreálljanak. Már esett szó a kongresszuson a munkakörvándorlásról. Évente 8 millió forintot költünk oktatásra, mert oly nagymértékű volt a munkakörvándorlás, hogy mind újabb és újabb emberek kiképzése vált szükségessé. Ezt a jelenséget ma már sikerült lecsökkentenünk, s lényegében normális fokra szorítani. A

meg. A postások hírnevének megvédése, a becsületes emberek becsületének megőrzése érdekében erőteljes intézkedéseket kell tennünk ezen a téren.

Ugy gondolom, a kongresszus is egyetért azzal, hogy rendet kell teremteni. Nem kétséges, ezen a téren a főbb tennivaló a hivatalvezetőkre vár. A szakszervezetnek is segíteni kell ebben a munkában. De nem a szakszervezet a felelős a mai állapotokért. Nem is a szakszervezeti bizalmiak a felelősek. Azok is felelősek, de a fő felelőség a hivatalvezetők. Azt hiszem, ez arra figyelmeztet, hogy ne csak azt nézzük, hogy lent mi csinálnak az emberek, ne csak azt vizsgáljuk, hogy mit tesznek a középkezderek, hanem a vezetőknél is nézzünk a körükre.

Ugy gondolom, vak bizalmat többé senki sem élvezhet! A most születő népi ellenőrzésnek meg lesz a maga szervezeti formája. De megvan az elméleti alapja is, mégpedig az: mindenki, aki hű a néphez, együtt járja a népi ellenőrzésnek, és tartsa kötelességének, hogyha bárhol, bármi nép érdekei ellen való tapasztalat, azt hozza az illetékesek tudomására.

Azért még sok minden nincs nálunk rendben. Gazdaságilag azért, mert általában 10 százalékos bérjavítást határoztunk el, ebből azonban 14 százalékos általános reálbéremelés lett. Ezért most nagy erőfeszítéseket kell tennünk, hogy az életszínvonalat meg tudjuk tartani, és rövid időn belül nincs rá lehetőségünk, hogy tovább emeljük a béreket.

Politikailag nagy győzelmet arattunk. De azért az nem lehet véletlen, hogy a Postás Dolgozó egyik legutóbbi számát, melynek címképe Lenin volt, egyes postaszerveknél a

kell majd dolgozni, itt is, és másutt is, hogy a bérezés a munka ellenértékét fejezze ki, hogy helyesen honorálja a munkában való részvételét. Az így megállapított bért azután költse mindenki arra, amire akarja, de mindenképp legyen meg az önköltségi ára — én ezt az álláspontot képviselem.

Ami a posta jövőjét illeti, a következő a helyzet. Azokkal szemben, akik állandóan sírnak, hogy a magyar posta így lemaradt, úgy lemaradt, én azt mondom, hogy az a kérdés, mitől maradtunk le? Persze az amerikaiakkal szemben le vagyunk maradva, nemcsak

azért, mert Amerika nagy ország, hanem azért is, mert még bennünket nem tudom hányszor pusztított végig a háború, Amerika még komoly háborút nem viselt, legalábbis olyat nem, amely elpusztította volna, sőt minden háborúban a fölélt lefőlt. Vagy itt van Svédország, vagy Svájc, vagy a nagy országok — persze ezekkel szemben le vagyunk maradva. De azt kevesen nézik, hogy honnan indultunk el. Ha figyelembe vesszük, hogy mi volt 1945-ben, ha figyelembe vesszük, mi volt most, 1956 októberében, akkor nem jogos azoknak a sírása, akik nem

látják az eredményeket, hanem csak az elmaradást látják a más országok között. Persze jobb lenne előbb tartani, de ehhez sok erőfeszítést kell még tenni.

A szocialista országok postai ügyi minisztereinek legutóbb Moszkvában megtartott konferenciáján megállapodások születtek közöttünk és a baráti államok között, amelyek megkönnyítik fejlődésünket. Bekecsesülünk az Euróvízióba. Így 1960-ban már Moszkvát is fogjuk majd fogni televízióval, és nyugattól keletig minden televíziós adást lehet majd látni Magyarországon. 1961-ben

ultrarövidhullámú távbeszélőkapcsolat épül a Szovjetunió felé, építünk majd egy új telefontörzshálózatot is. Sor kerül egy csomó postahivatalátépítésre és a kisebb postahivatalokat is kellemesekké, tisztákká, kulturáltakká igyekszünk tenni.

Körülbelül egyenlő a programunk. Ugy gondolom, hogy az az őszinteség, amellyel itt elmondottam helyzetünket, segíti szakszervezeti aktívainkat alapvető feladataik ellátásában; a nép és a szocializmus szolgálatában — fejezte be nagy tetszéssel fogadott beszédét a miniszter elvtárs.

ORBÁN LÁSZLÓ:

„Legyen élő és eleven a szakszervezeti élet!”

A hozzászólások közepette az elnök hatalmas tapsvihart keltett a közönségben, a következő hozzászóló Orbán László elvtárs, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának tagja, aki a Központi Bizottság nevében kíván szólni a kongresszushoz.

Ahogy elült a tapsvihár, Orbán elvtárs így kezdte a beszédét:

Kedves Elvtársak! A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága nevében, a küldött elvtársakon keresztül köszönöm a postások 45 ezer főnyi seregének azt a munkát, amellyel az elmúlt év során az ország rendjének helyreállításához és konszolidációjához hozzájárultak. Először is, hogy az országban az országunk kívül és belül is kénytelenek voltak elismerni munkánkat és arról beszélni, hogy az elmúlt év során itt valamiféle csoda történt. Mi azonban tudjuk, hogy nincsenek csodák! Nálunk sem csoda történt, hanem egyszerűen csak az, hogy az ellenforradalom leverése után viszonylag rövid idő alatt kiderült, hazudtak az imperialisták külföldön, hazudtak hívek és képviselők itt belföldön, amikor azt állították, hogy a munkásosztály és a dolgozók tömegei szembe fordultak a proletárdiktatúra, a szocializmus ügyével. Elvtársak, a munkásosztály állást foglalt a párt és a szakszervezetek mellett. Ezekben a hetekben és hónapokban egy sereg szakszervezet száz és száz ezer magyar munkás és dolgozó képviselőjében kongresszusra ül össze, hogy megtanácskozza, megvitassa szakszervezetének, iparágának, az ország ügyének különböző problémáit.

Itt szeretném felvetni a kérdést: vajon hol, melyik ügynevezett kapitalista demokráciában létezik, vagy melyik kapitalista demokráciában képzelhető el, hogy egy olyan demokrácia létezik, mint amelyen többek között ezeken a szakszervezeti kongresszusokon is kifejezésre jut. Melyik kapitalista demokráciában van lehetőség arra, hogy az egyszerű dolgozók tíz vagy százszázalékos, esetleg milliós a dolgozó nép képviselői a vitázók meg nemcsak a maguk ügyeit, nemcsak iparáguk, szakszervezetük kérdéseit, hanem még az ország ügyeit is. És melyik kapitalista országban van lehetőség arra, hogy a dolgozók döntsenek fontos állami kérdéseken.

Persze a kapitalista országokban is vannak tanácskozások, viták. Csak hogy a megvalósításnál mindig a kapitalisták érdeke kell hogy győzzön!

A most lezajlott szakszervezeti kongresszusokat fokozott aktivitás, a szakszervezeti mozgalom bizonyos fellendülése, jelentőségének, szerepének növekedése jellemzi. Mi ennek a magyarázata? Kétségteljesen az is, hogy jelentősen javult a szakszervezetek munkája általában népe. De ennek a fellendülésnek, ennek a fokozott aktivitásnak az alapja az, hogy a párt és a népi demokrácia, valamint kormányunk intézkedései nyomán nő a bizalom pártunk, népi demokráciánk, kormányunk iránt: ennek a fellendülésnek az az alapja, hogy a párt és a tömegek közötti viszony, a bizalom állandóan erősödik és javul. Ez képezi végső fokán szakszer-

vezeti életünk fokozott aktivitásának alapját. Ez magyarázza a szakszervezetek jelentőségének és szerepének megnövekedését.

A magyar munkásosztály és a magyar dolgozók milliói tömegi mindinkább és mind világosabban látják, hogy pártunk és kormányunk szíven viseli a dolgozók érdekeit, látják, hogy adott gazdasági

remény. Ezért nemcsak általában érdeke a munkásosztálynak, a szakszervezetek mozgalomnak a párt erősítése, hanem közvetlenül is! Ezt javarészt felismerték a tömegek, s ennek eredménye az a segítség, az a támogatás, amely a szakszervezeti mozgalom új fellendülését jellemzi napjainkban.

Az ellenforradalmat meg-

Orbán László elvtárs, az MSZMP Központi Bizottságának tagja az emelvényen.

lehetőségeink és feltételeink között maximális mértékben igyekezzük javítani a dolgozók életviszonyait. Sok szó esett már ezen a kongresszuson arról, hogy mily jelentősen javult a postások életszíne. A párt és a dolgozók közötti viszony is. Ne feledjük, ez olyan időben történt, amikor az ellenforradalom 22 milliárdos kárt okozott, amikor állami romok nagy gazdasági nehézségekkel küszködött! Mind ez csak a Szovjetunióval, a testvéri szocialista államok támogatásának eredményeképpen válhatott valóra.

Népünk látja és érzi ezt. S ennek eredménye, hogy népünk körében egyre nő a bizalom pártunk iránt, s mind erősebbé válik a párt és tömegek összeforrottsága. Ennek eredménye, hogy növekszik a szakszervezetek tekintélye, s ezért nő a bizalom a szakszervezeti mozgalom iránt is a dolgozók széles tömegeiben.

Miért kell ezt ismételnem, meg ismételnem? Azért, mert az októberi, novemberi ellenforradalmi időkben és utána is, voltak olyan ellenséges, revizionista nézetek, amelyek a párttal szemben akarták erősíteni a szakszervezeteket, amelyek a párttól függetlenül akarták erősíteni és talpra állítani a szakszervezeti mozgalmat. Hát ilyen nincs és ilyen nem lehet!

Az ellenforradalomnak és az azt követő egy esztendőnek az a tanulsága, ha erős a párt, erős a népi demokrácia, akkor van alap erős és virágzó szakszervezetek teremtésére, de ha gyenge — mint októberben, novemberben volt — akkor veszélyben a munkáshatalom ügye, akkor lehetetlen erős és virágzó szakszervezetek te-

előző időben — ezt őszintén meg kell mondanunk elvtársak — az üzemekben politikailag nem lehetett különösen nagy szerepe a szakszervezeteknek, mert az üzemi dolgozók igen nagy része a párt tagja volt, ennek következtében kissé elmosódott a szakszervezetek hatáskörét a teremtő szerepe. Am ezen a téren most döntő változás történt. Pártunk taglétszáma ma jelentősen kisebb, mint az ellenforradalom előtt volt.

Úgy hisszük ez jó és helyes. Nincs szükségünk arra, és nem akarjuk, hogy egyesek fűlelemből, vagy opportunizmusból csatlakozzanak pártunkhoz. Nem akarunk tiszteltbeli párttagokat, akiknek tagsági könyvük van, de nem vállalják azt a pluszmunkát és felelősség-többletet, amely elengedhetetlen a kommunista párttagsághoz. Az a nézetünk, pártunknak ma kisebb a létszáma, de ugyanakkor erősebb, mint az ellenforradalmat megelőző időben. Épp azért, mert a párt taglétszáma ma kisebb, különösen nagy a jelentősége a dolgozók millióit felölelő szakszervezeteknek. Hadd tegyem hozzá, különösen áll ez a postások tekintetében. Mi jól tudjuk, hogy a postások között viszonylag még kevesebb a párttagok száma, mint egyéb üzemekben, és jelentős számban vannak hivatalok és üzemelek, ahol egyetlen párttag nincs, vagy csak nagyon kevés van. Nos, csak gondolják meg: egy olyan hivatalban, ahol alig-alig van kommunista párttag, hogy képzelhető el, hogy a munka a párt politikájának szellemében, a népi demokrácia érdekeinek megfelelően folyjon?

Csak úgy, ha abban a hivatalban erős szakszervezet van, amely segíti a párt politikájának érvényesítését, segíti, hogy a munka az illető hivatalban, vagy másutt, ahol a postások dolgoznak, népi demokráciánk érdekeinek megfelelően folyjon. Ezért van, hogy ha külön fontossága van a szakszervezeti munkának általában, még fontosabb ez a munka a postás szakszervezet szempontjából.

Mit vár pártunk Központi Bizottsága a postás szakszervezettől?

Úgy hiszem helyes erről beszélni, mert viszonylag kevés szó esett a szakszervezetek mozgalmi, politikai jellegű feladatairól. Nem arról van szó, mintha helyes lenne háttérbe szorítani a szakszervezetek érdekvédelmi, gazdasági, sport és kulturális nevelőmunkáját. Nyilvánvaló, hogy ez a szakszervezet sajátos feladata, és óriási fontossága van abban, hogy a dolgozókat maga köré tömörítse. Persze az is nyilvánvaló: a szakszervezetek munkája nem merülhet ki az érdekvédelemben, a gazdasági, a sport, a kulturális feladatok ellátásában. A szakszervezeteknek megvan a maguk, nemcsak közvetett, hanem közvetlen politikai feladata is. Épp ezért, azt várjuk tehát a Postás Szakszervezettől, hogy segítse a párt politikáját, segítse népszerűsíteni, ismertetni intézkedéseinket, mozgósítsa a széles tömegeket a párt előtt álló feladatok végrehajtására. Sok eredményről beszéltem ma, de helytelen lenne, ha behúnyánk szemünket, és nem látnánk világosan, hogy jelentős számmal akadnak a postások között és más dolgozók között is olyanok, akik előtt még sok minden nem világos, akik még sok kérdésben nem látják tisztán az ország előtt álló feladatokat, akik fenntartással, sőt gyanakvással viselkednek pártunk politikájával szemben.

Ne bízzuk el magunkat elvtársak, de szeretnénk a tények erejével, a párt politikájának ismertetésével meggyőzni a még ingadozó és tévódó dolgozókat arról, hogy helyük a szocializmus építésének oldalán van, hogy egyéni érdekeik elválaszthatatlanok a szocialista építómunka eredményességétől. Ezért végső soron ha harcolni, küzdeni akarnak családjuk érdekeiért, ezt csak úgy tehetik, ha népiük érdekeiért küzdenek, ha segítik pártunkat és kormányunkat a feladatok megoldásában.

Gondolják csak meg, mennyi postás van, akinek kétélye és problémája van. Felülünk-e mindig a problémáinkra? Felvilágosítottuk-e őket kétélyeikről, aggodalmaikról? Bizony sokszor nem. Pedig tapasztalhattuk, hogy miként a természetben, úgy a politikában sincs légüres tér és ha a a dolgozók kérdéseire nem mi adunk választ, az ellenség válaszol rá a maga szája íze szerint. Tehát ne engedjük át ellenségeinknek a politikailag még elmaradott, kevésbé öntudatos rétegeket! Ne engedjük, hogy az ellenség propagandája és agitációja befolyásolja őket, hanem vegyük kézbe bátran és jól ezek felvilágosítását. Bátor helytállásra van szükség! Ne legyenek olyanok, akik egymás között lévő egyetérténeket politikáinkkal, szilárdan kiállnak mellette, de ha a politikailag elmaradott embereket beszélnek, nem merik bátran és egyértelműen kép-

KONGRESSZUSI KÉPRIPORTUNK

Tanácskozik a kongresszus.

Bíró Bódis József, a pécsi Területi Bizottság elnöke a szónoki emelvényen.

Légrádi Jánosné (Eger) oklevélrel és emléktárggyal tüntette ki Horváth elvtárs.

A küldöttek figyelik a beszámolót.

Horváth Ágoston idős postás, akit kitüntettek.

Szabó László elvtárs, a soproni igazgatóság vezetője a nyugat-magyarországi postáság egyik képviselője.

Karl Kalazich 125 ezer keletné met postás küldötte.

viselni és kifejezésre juttatni a párt politikáját.

Ugyanakkor ne tévesszük össze a téves, helytelen nézeteket az ellenség nézeteivel. Ne mondjuk mindenkire, aki helytelen nézetet vall, hogy ellenség, vagy hogy az ellenség hangja beszél belőle, hanem dorong helyett a becsületes dolgozóknak élő kéréseket felvilágosító munkával, a párt szavainak tolmácsolásával igyekezzünk eloszlani.

Továbbá azt várja pártunk a Postás Szakszervezettől, hogy ne csak tolmácsolója, népszerűsítője, ismertetője legyen a párt politikájának, a dolgozó tömegek között, hanem végezze el a munkának a másik oldalát is. Segítsen a dolgozók véleményét és han-

gulatát tolmácsolni a felsőbb párt- és állami szervekhez. A párt nemcsak vezeti a tömegeket, nemcsak tanítja őket, hanem tanul is tőlük, a dolgozók tapasztalatainak kimeríthetetlen kincsbányájából minél többet merít, annál biztosabban tud előre haladni a maga útján.

Ezért pártunk azt várja a szakszervezetektől, és természetesen a postás szakszervezettől, segítsen felszínre hozni a tömegek hangulatát, a tömegek véleményét és problémáit. Segítse elő ezen keresztül is egy, a nép érdekeinek megfelelő pártpolitika kialakítását. Végül azt kívánja a párt a szakszervezetektől, hogy legyen élő és eleven szakszervezeti élet. A szakszervezeteknek nem kirakat-

intézményeknek kell lenniük. Nem statisztikai számokra van szükségünk, hanem arra, hogy a dolgozók magukénak érezzék a szakszervezetet. Dolgozzanak úgy a Postás Szakszervezet aktívái, hogy a postás dolgozók tízezrei biznának a szakszervezetben, szeressék azt. Neveljük szocialista öntudatra a postásokat, valamint állampolgári felelősségérzetet, hogy egyéni érdekeiket összekapcsolják az ország érdekeivel, hogy élni tudjanak azokkal a demokratikus jogokkal, amelyet egyetlen kapitalista ország sem tud a dolgozóknak biztosítani.

Legyen a postás szakszervezet is, mint a többi szakszervezet a valóságban is a kommunizmus iskolája, ahogyan ezt annak idején Lenin a szak-

szervezetek feladatává tette!

A mélyből jöttünk, elvtársak. A csúcsok, napstúttó tájak felé megyünk. Verejtékezőnk még ezen az úton, lesznek nehézségek, rögös kitérők is, mert nem mindig egyenes az út, de emelkedünk, mert nem egyedül járunk ezen az úton. 950 millió emberrel menetelünk, és a gyarmati országok száz- és százmillióinak ragaszkodása és szeretete kíséri bennünket ezen az úton. Epp ezért elvtársak nincs olyan erő a világon, amely el tudna tántorítani bennünket attól az úttól, amely hazánk felemelkedésének, a szocialista Magyarországnak felépítésének egyedüli lehetséges útja!

Orbán elvtárs beszédét hosszantartó, lelkes tapssal fogadta a kongresszus.

adását illeti, ez részben az Egészségügyi Minisztériumon múlik. En nem látom veszélyesnek, ha az lesz ráírva, hogy „Postás Kórház”. Hiszen ha lesz benne férőhely, és egy lakatos, vagy egy kőműves megbetegszik, azt is oda fogjuk vinni, a postások ehhez bizonyára hozzájárulnak majd, mert ez magától értetődik, de a postások szeretnének valami olyan kórházzal rendelkezni, amely a sajátjuk, amelynek ők a gazdái.

Pár szót a szakszervezeti fegyelméről. Miben nyilvánul meg? Abban, hogy ismerve a határozatokat, azokat mint a többség határozatát magunkra nézve kötelezőnek tartjuk, vagyis érvényre juttatjuk a demokratikus centralizmust.

Csak hogy én tovább megyek. Mert nem sokat ér a szakszervezeti fegyelem, ha nincs önfegyelem. Dolgozóitársainkat önfegyelmre kell nevelnünk, de még ez is kevés osztályhűség nélkül. Az események figyelmeztettek, hogy az ember akadékoskodhat. Mit ér a fegyelem, ha valaki nem hű osztályához, szakszervezetéhez, ha nem hű ahhoz, amiből él? Erre a hűsége kell nevelnünk.

Sok megoldásra váró kérdés van még, amivel meg kell birkoznunk. De higgyék el, ezek a kérdésekkel foglalkozik a kormány, foglalkozik a szakszervezet. Nem tudom, ki hogyan érzi, de soha még kormány nem állott olyan közszerelemben, soha kormány még nem érezte úgy át a társada-

lom, a nép fájdalmát, mint a mi kormányunk. De idő kell, amíg az ember meggyőződik arról, nekem is idő kellett hozzá. Bizunk benne, azért van ez a kormány a helyen, mert az a kötelessége, hogy megoldja a mi problémáinkat.

Néhány szót nemzetközi kapcsolatainkról. Ezek egészenesen fejlődnek. Önök is láthatják. Fogadjuk a különböző országok küldötteit, különböző országok szervezeteit és ezekkel nemcsak mi beszélgetünk, hanem szerte visszük őket az országban, győződjenek meg maguk a mi helyzetünkről. És a jövőben is továbbépítjük özszerköttetésünket.

Végül, még egy probléma. Tudatosítsák munkatársaink között igaz, és meggyőző szavakkal a büszkeség érzését. Legyünk büszkék, hogy a szocialista tábor országai, a nagy családjához tartozunk. Legyünk büszkék, hogy a gyarmati népek felszabadító harcában nekünk is részünk van, ha közvetve, ha icipikét is. Tudatosítsuk, hogy a Szovjetunió sikere a világ dolgozóinak tekintélyét is növeli. És ha valaki a Szovjetunió ellen törnek, a világ dolgozóinak érdekei ellen törnek. Fejlesszük az áldozathozatali készségét, a közönség érzését, az osztálytudatot, az osztályhűséget dolgozóitársaink között és ha sikereket érünk el ezen a téren, akkor igazoltuk a szakszervezetek létjogosultságát — fejezte be nagy taps közepette beszédét Vas-Witteg Miklós elvtárs.

A kormány, a párt, a szakszervezet ahol tud, segít!

— Vas-Witteg Miklós, a SZOT alelnökének beszéde az V. kongresszuson —

Elvtársak! Második napja figyelem tárgyalásait és az egész kongresszust abból a szempontból nézem, hogy egy olyan szerv kongresszusán veszek részt, amelynek nincs szakszervezeti hagyománya — sőt elnézést kérek ösztönösemért, ez a dolgozó réteg volt amely felszabadulásunkig, nemcsak, hogy közömbösen viselkedett a szakszervezeti mozgalommal szemben, hanem hagyta magát felhasználni a felvilágosított munkásságával szemben.

A központi vezetés jelenléte, a hozzászólások arra engednek következtetni, hogy az elmúlt 13 esztendő alatt nagy munkát végzett a postás szakszervezet.

Néhány szót a problémákról.

Kossa elvtárs kemény, de őszinte hangot ütött meg. Azaz az őszinteséggel beszélt, amely bizonyos időszakokban hiányzott a szakszervezeti mozgalomból. Pedig rendkívül fontos az egész munkásmozgalomban az őszinteség, az igazmondás. Ez sokszor népszerűtlen, de szívesen kell vállalni. Inkább egy-két héti vagy bizonyos ideig legyünk népszerűtlenek, de később igazolódjanak szavaink. Kossa elvtárs konkrétumokat mondott, meglevő tényeket. Epp ezért senki se érezze sértve magát. A hibákön változtatnunk kell, ez a szakszervezetek fő kötelessége. ezért vagyunk, nem a házassági segélyekért és hasonlókéért.

A szakszervezetek hirdessék emelt fővel, hogy a kommunista társadalom erős támasza. Kövessük el mindent, hogy megértessük dolgozó társainkkal saját osztályhelyzetüket és azt, hogy mindent ami 45 óta javunkra történt, annak köszönhetünk, hogy megsemmisítettük, szétzúztuk a vérszopó kapitalista rendet. Az a valóság, hogy ma minden embernek rendelkezésére áll az érvényesítési lehetőség. Ehhez három dolog kell: tehetség, hűség a munkáosztállyal szemben és szorgalom.

A demokrácia legszűkebb skáláját biztosítjuk dolgozóinknak. Vitalkozhatnak, kell is, hogy vitalkozzanak, mint pl. ma a saját miniszterükkel. Nézzünk vissza a régi időkben láttak-e a postások valaha is egy eleven minisztert? Szóvá teheték-e fájdalmaikat? És ha szóvá tették kántak-e rá választ? Ma ha kérünk, követelünk, őszintén megmondják, teljesíthető-e a kérés, s ha nem, miért nem. Ez az emberi bánásmód.

Elértük az ipari munkások bérszintjét. Emlékeznék még a 120 pengős kézbesítői fizetésre? Biztosítottuk a postásnak a 8 óras munkaidőt. Hogy ezt mennyire tartják be, önökön múlik. A kormány biztosította, a szakszervezet támogatja. Megvalósult az egyenlő munkáért egyenlő bér elve a postán is.

És beszéljünk csak a munkaruháról, a természetbeni jutalásokról. Kossa elvtársnak ebben teljesen igaza van. En mint szakszervezeti vezető biztos nem fogok üdvözlő táviratokat kapni azoktól a szakmáktól, akik ebben érdekelve vannak. De mindegy. A dolgo-

zók egyetemes érdekét nézem, nem az egyes szakmáét. Aláírom, a természetbeni juttatás, a szocialista bérek meghamisítása, csalásra, visszaélésre ad alkalmat. Nem kívánok foglalkozni ennek részleteivel, azt önök jól ismerik. De kérdem: értékelik-e a dolgozók, amit közvetve kapnak? Abban a mértékben értékelik-e amilyen értéket képviselnek? Nem értékelik, elvtársak. Azt nézik, mi van a borítékban, mennyit olvashatnak meg. Amit kapnak, elfogadják, de nem gondolkoznak azon, hogy az milyen bérkiegészítést jelent. Egy milliárd forint évente csak a munkaruha, ehhez járul még az ebédkiegészítés, üdültetés. Milyen olcsón üdülünk! Persze valaki azt mondaná: Igen, aki üdülhet. Csakhogy önök teszik a javaslatot, hogy kik menjenek üdülni! Sajnos, épp a fizikai dolgozók veszik a legkevesebb igénybe az üdültetést, ami fájó.

A szakszervezet kötelessége tudatosítani, hogy az ország gazdáit vagyunk. Ez nem szólam, nem frázis, mert ez a valóság, csak meg kell tudni magyarázni. Ezt szolgálja a kormány és a SZOT közös rendelete az üzemi tanácsokról. Szélesedik az üzemi demokrácia, kellő felügyelet, kellő vezetés, kellő tanácsadás mellett szélesedik. Akkor valóban saját gazdáik lesznek és láthatják, milyen károkat okoznak a tolvajlások, az anyagelhátrálás, minőségromlás — akkor mindent elkövetnek majd ezek megszüntetésére, mert már nem bémunkások többé, hanem vállalkozókká lettek. Igaz, a dolgozók ezt nem fogadták oly lelkesedéssel, mint ahogy az úgy megérdemelte volna. Ez tájékoztatatlanságból, az ellenség aknamunkájából ered.

A beszámolóban hallottam, de megerősítem, több támogatást a bizalmiaknak. Szoros kapcsolatot akarunk a dolgozókkal! De a dolgozók fájdalmát csak úgy értjük meg, ha saját szájukból halljuk, ha megnézzük azok gyökerét. Az üzemi bizalmiak maguk az élő szakszervezet az üzemen belül. Az ő feladatuk mindezt megtudni, kinyomozni. A legnagyobb éberséggel vigyázzanak, hogy dolgozóitársuk igazságtalanul hátrányba ne kerüljön. Ez a kötelességük. Emberi méltóságába senki meg ne alázzanak. Segítsenek dolgozóitársuk ügyes-bajos dolgaiban. Vigyázzanak munkatársaik tekintélyére, becsületére. Üldözzék a lógásokat, rémhírtjesztőket. Védjék meg dolgozóitársaikat a hivatalvezetők egyes túlkapásai ellen. Egy a fontos: a bizalmiak ezért semmi hátránya ne legyen, és az üzemi aktívák menjenek a bizalmi segítségére, ha az esetleg bajba jut. Az ilyesmi visszaadja a dolgozók bizalmát a szakszervezet iránt, és az is növeli a szakszervezet tekintélyét, ha a dolgozókat bevonják az egyes kérdések megbeszélésébe. A felvételeknél, elbocsátásoknál, bérjavításoknál a feladatok szétosztása nemcsak az üzemi tanács, a szakszervezeti bizottság dolga, hanem a bizalmiaké is, hiszen ők ismerik legjobban munkatársaikat.

De a szakszervezetnek is többet kell foglalkozni a bizalmiakkal. Tanácsal kell ellátnia

őket, bátorítani kell. Hiszen ők a sorkatonák!

Vitaképesség kell tennünk a munkásokat. Bátorítsuk őket a vitára. Nem baj, ha olyasmiról mond, ami nekünk nem tetszik, azért vagyunk ott, hogy helyrebillentsük a fejét. De vitatkozzon. Jobb, ha nekünk mondja el az értekezleten, mintha másutt mondja el, mert ha csak valakinek a fülebe súgja, nem tudjuk megcáfolni, ebből pedig nem tanulnak a résztvevők.

Az értelmiséggel nem szabad türelmetlenné lenni. Ki kell várni az időt, amíg az öntudat beérik. Ennél a rétegnél sokkal nehezebb a munkánk, mint a fizikai dolgozóknál. Valaki így magyarázta ezt nekem: A fizikai munkást érzelménél tudjuk megfogni, ez nem művészet, itt a művészet az, hogyan tudjuk a mozgalomban saját osztályának barátságát megtartani. Az értelmiséget ellenben az értelmén keresztül kell megnyernünk. Itt ez a művészet. Ha pedig valaki az értelmén keresztül felismeri a szocialista társadalom jogosságát, hasznosságát, ott már nem művészet megtartani a mozgalomban. Nem egyszerű dolog ez, mert a magyar értelmiségnek sincs szakszervezeti tradíciója.

Kérték a vita során, hassunk oda, hogy az újonnan épített lakások juttatásában, mi, szakszervezetiek is részt vegyünk. Ez folyamatban van. Részt fogunk venni.

Valamit a nyugdíjalapról. Tudom, hogy ez fájó pont, talán önöknél még fájóbb, mint más rétegnél. Ehhez azonban megfontoltan, nagy felelősséggel szabad csak hozzájárulni, nehogy illúziókat keltsünk. Teljes mélységében ismerjük a nyugdíjasok probléma-körét, mégis azt kell mondanom, hogy a magyar nyugdíjtörvény az egyik legjobb a világon, bár vannak fogyatékoságai. Hátrányban vannak azok, akik 30—40 esztendő ledolgoztak az üzemekben, hivatalokban. Méginkább hátrányban vannak azok, akik csak azért mentek annak idején 120, 160, 180 pengőért postásnak, fűtőnek és ki tudja még minek, hogy majd öregesültre nyugdíjuk legyen. Ezek most mind csatlódtak a reményeinkben és ezt kell helyrehozniuk. Erre kell módot találnunk. A kormány, a szakszervezet segíteni akar a nyugdíjasokon és segíteni is fog, de csak az adott lehetőségekben belül. Kossa elvtárs nemcsak azért illetékes, mert postaügyi miniszter, hanem azért is, mert pénzügyminiszter is volt, ezért el kell fogadnunk állítást, hogy bér- és nyugdíjemelésre a közeljövőben nem kerülhet sor, mert az ország pénzügyi, gazdasági helyzete ezt nem engedi meg. Őszintén megmondtam tehát: nem bolondítom magukat, egy ideig csöndben kell lenni. Itt csak arról lehet szó, hogy a nyugdíjasok rendelkezésére álló összeget a legigazságosabban osszuk el. Már az is nagyon megnyugtató lesz, ha ez megtörténik. Mi most dolgozóitársainkhoz kívánunk fordulni, hogy az eddigi 3 százalékos helyett 4 százalékos adjanak a nyugdíjalapra. Ez nem jelenti, hogy minden sérelmet orvosolni tudunk, ha ezt elfogadják a dolgozók, de az biztos, hogy a legfájóbb sebeket be-

tudjuk vele gyógyítani. Pl. azt, hogy ne legyen többé 90 forintos nyugdíj. Kérem önöket, hogy ameddig ezt a kérdést meg nem oldjuk, addig ne foglalkozzanak egy kisegítő nyugdíjalap gondolatával, ne torpedózzák meg, ezt a most megnyilvánuló szándékot.

Ami a postás kórház vissza-

„A szovjet postások üdvözlését hozom!”

— Zsiganov elvtárs felszólalása —

VASZILIJ ZSIGANOV, a Szovjet Közlekedési- és Postás Dolgozók Szakszervezetének titkára hatalmas tapsvihar közepette lépett a dobogóra. „Engedjék meg —

szállítási megkönnyítésére gépi berendezéseket szerelzenek be és azokat a dolgozók kímélésére érdekében munkába állítsák. A kommunista párt legújabb programja szerint 10—12 év

kás gondjait. A kulturális munka terén is hatalmas feladatok állnak előttünk. Feladatainkat csak a Szovjetunió Kommunista Pártjának állandó támogatásával és segítségével tudjuk végrehajtani. Szakszervezetünk nemrégiben a Lenin-renddel tüntették ki, amely egyúttal még nagyobb felölöséget rő rák a dolgozók érdekvédelmében, a szovjet államnak nyújtott segítségben.

Kedves Barátaim!

Nagy örömet okoz számunkra, hogy az utóbbi időben jelentősen fejlődtek szakszervezetünk nemzetközi kapcsolatai. Megnövekedett a Szovjetunióba látogatott postás dolgozók száma. Számtalan ország postás küldöttei érkeznek meghívásunkra a Szovjetunióba. A legutóbbi hetekben például nyolc külföldi ország postás küldöttségét láttuk vendülni, a mi szakszervezetünkben pedig hat küldöttség utazott a különböző — elsősorban baráti — országokba. Hisszük és reméljük, hogy a közeljövőben ez a kapcsolat még jobban elmélyül, még őszintébbé és barátiabbá válik. Most pedig engedjék meg, hogy átadjam a szovjet postások ajándékát az V. kongresszusnak és felolvassam a következő levelet:

„A Szovjet Postás Szakszervezet Központi Vezetősége szeretettel üdvözlöi a magyar dolgozókat az 1957. év sikeres befejezéséért, az öltöbéri események után elért kimagasló sikereikért. Engedjék meg az elvtársak, hogy minden jót kívánjunk a magyar dolgozóknak a szocializmus építésében. Növekedjenek, sokasodjanak sikereik a szocialista építésben, a szocialista tábor erősítésében. Erősödjön és virágozzon a világ szakszervezeteinek szövetsége és barátsága! Éljen a világ dolgozóinak szocialista összefogása, szolidaritása! Legyen béke az egész világon!”

Vaszilij Zsiganov, a szovjet postasság képviselője

kezde beszédét —, hogy átadjam önöknek a szovjet postás dolgozók forró baráti üdvözlését.” Ezután a magyar nép politikai sikereiről beszélt, majd így folytatta: „A szovjet szakszervezetek előtt, így a szovjet postászakszervezet előtt is hatalmas feladatok állnak. Mint tudják, a szovjet népgazdaságát jelentős mértékben átszervezték és ezzel kapcsolatban a mi feladatunk is megváltozott. Szakszervezetünk egyesült a szovjet gépkocsiszállítók szakszervezetével. Ez megkönnyíti munkánkat. Jelentős feladatok vannak a termelőmunka segítéseben, az önköltség csökkentésében, a termelékenység emelésében, a nehéz munkafolyamatok gépesítésében, a munkaversenyek átszervezésében. Szeretnénk realitáshoz közelíteni a munkaversenyt a postások számára. A Szovjetunióban nemrégiben állami munkavédelmi felügyeleti szervezet létesítettek, amelyeket mi is támogatunk, s ezekre a szervekre, valamint a helyi vezetőkre hárul a feladat, hogy a dolgozók munkafeltételeit megjavítsák, a nehéztesti munkát gépesítsék, és a

alatt fel kell számolnunk a lakásproblémát. Szakszervezetünk nagy feladata, hogy ezen örömteli munka befejezésének időpontját minél előbbre hozza. A szovjet posta hatalmas építővállalatokkal rendelkezik. E vállalatok a leghevesebb munkaversenyben állnak egymással, hogy minél előbb megoldhassák a postások la-

125 000 német postás nevében

— Karl Kalauch felszólalása —

KARL KALAUCH,

a Német Demokratikus Köztársaság Postás Szakszervezete elnökhelyettesének hozzászólása az V. kongresszuson: „Kedves szaktársnők és szaktársak! Drága barátaim! A Német Demokratikus Köztársaság 125 ezer postás tagot számláló postai és távközlési szakszervezete nevében testvéri üdvözlémet tolmácsolom nektek.

A mi köztársaságunkban nagy figyelemmel kísérik munkátokat. A Német Demokratikus Köztársaság pos-

tás dolgozói nagy rokonszenvet éreznek magyar testvéreik iránt. Ez tulajdonképpen a Németországban 1945 óta végbement fejlődésből következő. A történelem során első ízben sikerült a német nép egyik részében az imperializmust, a militarizmust végérvényesen felszámolni. A történelem folyamán először fordult elő, hogy nem az oly rossz hírnevű és gyűlölt junkerek, generálisok, finácsmágnások mint Krupp, Stimmes rendelkeznek Németországgal, hanem munkások és parasztok gyakorol-

ják a hatalmat nálunk is, mint nálatok. Az októberi időben egész különösen erős szolidaritást éreztünk magyar dolgozó testvéreink iránt, ugyanakkor gyűlölettel gondoltunk a fasisztákra, a monopolkapitalizmus embereire. Ugy gondolom, az elmúlt hónapok során saját bőrötökön éreztétek, hogy bennünk, a Német Demokratikus Köztársaság dolgozóiban, hűség és kitartó barátságok találhatók, akikre mindig számíthattok.

A háborús kudarca nálunk is éreztette a hatását. A náci háborús uszítók, a nyugati parancsomban tömörülnek, s hazugsággal, rászedéssel, kipurkált népbuittó eszközökkel akarják a nyugatnémet lakosságot újból felvonultatni Kélet ellen. Csak hogy ebből a kalandból semmi sem lesz.

A ti és a mi munkánk céljait a dolgozók életszínterénél nem állandó emelését tűztük ki. Dolgozónk tudják, hogy ezt csak jó munkateljesítményekkel lehet elérni. Mi a termelés terén már ott tartunk, hogy a postás dolgozók nálunk már 45, sőt itt-ott 42 órát dolgoznak egy héten. Dolgozónk magasszínű munkát és egészségvédelemmel rendelkeznek, és egyéb szociális, kulturális előnyöket élveznek. E téren nálatok is sokat értek el. Ezért úgy véljük, közös érdekünk a két testvéri szakszervezet közti kapcsolatokat még szorosabbra fűzni a jövőben, közös érdekünk, hogy tapasztalatainkat gyakrabban cserél-

Karl Kalauch, a német postások küldötte

Végül kedves barátaim a német dolgozók nevében átadok nektek egy zászlót és azt szeretném, hogy a rajta látható testvéri proletár kézfogást, a német dolgozók közfogásának szimbólumaként tekintsetek és érezzétek úgy, hogy most, amikor átadom ezt a zászlót a német dolgozók fognak veletek kezét. Éljen a magyar és a német nép barátsága, éljen a szakszervezeteink közti együttműködés! Éljen a szocialista tábor, éljen a béke!

A francia dolgozók sorait nem lehet megingatni!

Georges Frischmann, a francia postás dolgozók küldöttének felszólalása a kongresszuson...

Kedves magyar szaktársaim! Nagy örömmel hozom nektek a francia Postás Dolgozók Nemzeti Szövetségének testvéri és forró üdvözlését.

Teljes szolidaritásunkat hozom — amellyel támogatjuk harcotokat, amelyeket a szocializmus ellenesével vívtok.

Végül hozom nektek teljes bizalmukat irántatok, hogy megvalósítható a jólét, szabadság és a békét.

Meg kell mondanom, hogy ezek nem egyszerűen udvarias frázisok V. kongresszusotok üdvözlésére.

Georges Frischmann, a francia postások küldötte.

A munkásosztályaink közötti szolidaritás maradék nélkül megnyilvánult, habozás nélkül az 1956 októberi ellenforradalom támadásának első napjaitól.

Valóban minden fenntartás és a legkisebb habozás nélkül biztunk a Szovjetunió-támogatva magyar munkások és parasztok győzelmében a fasiszták kísérletének szétzúzását illetően.

A francia munkásosztály döntő többségében nagyon gyorsan megértette, hogy mi történt Magyarországon. Megértette a hatalmas veszélyt, amit a nemzetközi reakció jelentett azzal, hogy Magyarországon és Lengyelországban zavart idézett elő.

Egyébként, azok a francia dolgozók, akik egy pillanattal kételkedtek, gyorsan észhez tértek, amikor a párizsi Champ-Elysées-en meglátták a minisztereket, ugyanazokat, akik a vietnami, a koreai, a madagaszkári, a fekete afrikai, a marokkói és most az algériai háború zászlóvivői. Ezek a miniszterek azt kiabálták, hogy „szabadságot Magyarországon”.

Francó is, Adenauer is, Eisenhower is. A főnökök, a kapitalisták még szolidaritási sztrájkot is hirdettek a magyar ellenforradalmárokkal. Ekkor már a francia dolgozók nem tévedhettek: a szabadságot a nép ellenségei üvöltik,

Szeretik a Szovjetuniót, azt, amely 1945-ben a hitleri csapatokat legyőzte. Szeretik, mert fáradhatatlan erőfeszítéseket tesz a béke megvédéséért.

Ime ezért harcolnak jelenleg Franciaországban, hogy a nép akaratából, a néphez hű kormány kerüljön hatalomra.

Reméljük, hogy munkasokra eljutunk oda. Reméljük, hogy olyan kormányunk lesz, amelyben a munkásosztály képviselve lesz és amely végre az igazi Franciaországot ismerteti meg az egész világgal.

Magyar szaktársak, dolgoz-

zatok bizalommal, azzal a bizonyossággal, hogy mi is fáradhatatlanul harcolunk.

A mi hazánkban sok millió barátát számíthattok, akik büszkék előrehaladásotokra. Mindnyájuk nevében fejezem ki kongresszusotok munkájához a legjobb kívánságomat és sok sikert kívánok erőfeszítéseitekhez, amelyekkel szép hazátokból, Magyarországból a szocializmus nagy hazáját teremthetitek meg.

Éljen a magyar postászsakszervezet!

Éljen a munkásosztály szolidaritási harca!

Ausztriában sok kérdés vár még megoldásra

Az osztrák küldött felszólalása

JOSEF STURM, az osztrák postászsakszervezet központi vezetőségének tagja a következőképpen üdvözlötte a kongresszust: „Kedves Barátaim! Kedves Szaktársaim! Különleges kitüntetésnek érzem, hogy szakszervezetem nevében én tolmácsolhatom az osztrák postások baráti üdvözlését a magyar postásoknak. Szakszervezetünk a legszebb, a legjobb sikereket kívánja önöknek. Nehogy azt higgyék, hogy ezen a kongresszuson, ahol a postai és távirati dolgozók annyi érdekes gazdasági, szociális és kulturális problémáit beszéljük meg, én nem érzem magam otthon. E problémák ismerősek számomra, hiszen nálunk Ausztriában sok nehéz kérdés vár még megoldásra a postás dolgozókkal kapcsolatban. Dívát a világban valamiféle osztrák gazdasági csodáról beszélni. Talán van, is ilyen csoda. Csak hogy ebből az osztrák munkások, tisztviselők, általában a dolgozók nem részesülnek. Igaz, az osztrák dolgozó meg tud élni a keresetéből, ha nincsenek nagy igényei. De hazugság, hogy minden munkásnak autója van. Hazugság, hogy minden háztartásban villany-jégszekrény dolgozik, hazugság, hogy minden lakásban ott a mosógép, a televízió. Az is hazugság lenne viszont, ha azt mondanám, hogy ezek a tárgyak egyáltalán nincsenek a postások birtokában. Néhány postásnak megvan az ilyenfajta eszköze. Csak hogy ezért sokat kellett éhezni, sokat kellett túlórázni, más, talán nem is postai mellékmunkákat kellett vállalni, vagy sokszor több esztendőre szabadságot kellett feláldozni annak érdekében, hogy ezeket a kedvelt tárgyakat megszerezzék. Szociális in-

tézményeink sok tekintetben kitűnőek. Csak hogy különféle visszahúzó erők, egyes állami intézmények, a tőkések, így-keznek megsemmisíteni a már elért szociális juttatásokat, s igyekeznek kezükbe kaparin- tani a munkás szociális intézményeket. Ellenségeink legutóbb a betegbiztosításra emel-

Josef Sturm, az osztrák postások küldötte.

tek kezét. Meg kell jegyeznem, hogy a társadalombiztosítás terén a nyugdíjasok legfőbb ször a röviddebbet húzzák és szomorú, de beszélünk kell a nyugdíjasok nyomoráról is. E rövid helyzetvázlatból is láthatjuk, az osztrák munkások sorsa, az osztrák dolgozók élete nem fenéki tejfel.

Kedves magyar barátaim! Feladatait megoldásához kívánok önöknek sok sikert és tartós békét.

Éljen a magyar munkásság! Az osztrák dolgozók nevében azt kívánom: járjanak sikerrel a szocializmushoz vezető úton!”

A Budapesti Bizottság elnökének felszólalása

FATALIN JÁNOS

elvtárs, a Budapesti Bizottság elnöke lépett ezután az emelvényre. Kétezer budapesti szakszervezeti társadalmi aktivista és 1200 bizalmi áldozatkész munkájáról beszélt először. Néhány példával bizonyította, hogy a fővárosi postás dolgozók, akik az összpósta-ság közel 50 százalékát teszik ki, milyen erős támaszát képezik a pártnak, a munkásparasztnak, a munkás-szakszervezeti mozgalmaknak. Ezután a politikai nevelés szükségességéről és a szervezeti munka celszerűbb formáiról beszélt, majd rátért a munkaversenyek kérdésére. „Ma már a postás dolgozók többsége elismeri és vállalja — mondotta — hogy a szakszervezetek nemcsak a termelt javak elosztásánál kell, hogy segítsenek, hanem a javak előállításában is legalább ugyanolyan mértékben részt kell vállalniuk.” Azután megemlítette, hogy egyes hivatalokban nehezen találják meg azokat a munkaterületeket, ahol helyes a munkaverseny szervezése. Majd az egyes postai szakágak figyelembe vételével a következő területeken látta reálisnak a verseny szervezését:

A forgalom területén: az egyesített felvevőknél a pénztári eltérések és a díjhányó vízjelentések csökkentésére, kézbesítőknek a hírlapelőfizetők gyűjtésére, pénztári eltérések csökkentésére. Rovatólók, szétosztók, beosztók között a tévesen irányított és díjazott ajánlott küldemények visszajelentésére, a tévirányítások és zárlatmaradások számának csökkentésére, a maradványmentes feldolgozására és a szakmai képzés fokozására érdekében a szétosztó, irányító vizsgák letételére. A siemens távirások között a késedelmesen továbbított táviratok

számának csökkentésére, a hibákra és csonkításmentes munkára és a leutósi sebesség növelésére. Nemzetközi telefonforgalomnál a hibamentes, késedelem nélküli kapcsolás létrehozására. Távfeszítő kezelőknél a selejtmentes munkára, a több kapcsolóhely el-látására és a dolgozók hibájából történő törlések számának csökkentésére. A tudakozó-munkahelyen ugyancsak a selejtmentes munkára.

A műszak területén: A géptermi áramkörös műszereszek között csoportos vagy brigádversenyek szervezésével, a jó-ságfok javítására, a rutinhibák csökkentésére, a prevenció munkák elvégzésére, az ismét-lődő hibák kiküszöbölésére, a forgalomból kieső áramkörök számának csökkentésére. Az indító és a kijáró-műszereszek között a vizsgálatok pontosságára, az ismétlődő hibák és a napi bejelentésekből származó maradványok számának csökkentésére — fejezte be javaslatait Fatalin elvtárs.

A mandátumvizsgáló bizottság jelentése

SZELP MÁRIA

elvtársnő terjesztette elő a mandátumvizsgáló bizottság jelentését. Megállapította, hogy a kongresszuson 128 küldött elvtárs jelent meg, négyen igazoltan távol maradtak. A Szip elvtársnő által beterjesztett jelentésből világosan kitűnik, hogy a kongresszus összetételében az előzőkhöz képest jelentősen megváltozott a nők és a vidékiek aránya. Örvendetes fejlődést jelent, hogy a központi vezetőségben minden egyes szakágnak meg van a maga képviselője és ami talán a legfontosabb, sok a tapasztalt, hozzáértő szakszervezeti aktív és dolgozó a központi vezetőségben.

Válasz a vitában elhangzott kérdésekre

Elmondta: Horn Dezső főtárgy

A kongresszusi vitában elhangzott felszólalásokra Horn Dezső elvtárs, szakszervezetek főtárgyára adta meg a választ. Elmondta véleményét a határozati javaslatok kapcsolatban elhangzottakról, többek között arról, hogy a külterületi kézbesítő, munka jelenlegi helyzetén változtatni kell. Az elnökség már foglalkozott ezzel a kérdéssel, ha nem is volt róla szó, a beszámolóban. A véleményünk, hogy a helyzeten változtatni kell, mert amikor arra törekszünk, hogy a postaszolgáltatás minél jobb legyen, a dolgozó nép számára, vagyis, hogy a posta közelebb kerüljön a néphez, akkor a közérdek mellett figyelembe kell venni a postáság érdekeit is. A beszámolóban már kifejtettem, hogy a jövőben új szolgáltatásokat csak akkor tartunk helyesnek bevezetni, ha annak előfeltételeit minden téren biztosították. A kézbesítőknek ez a problémája nagyon jó példa arra, hogy csak az egyik oldalát látjuk a dolognak azt, hogy jó lenne az, ha a tanyákon, kint a határban élő gazda nem lenne kénytelen bemenni a több km-re levő postahivatalba azért, hogy feladja csomagját, vagy hogy a neki küldött csomagot átvegye, hanem a kézbesítő vinné el neki, illetve tőle. Ebből a nemes elvből kiindulva született meg az, hogy ma kézbesítőink a nagy sárban, a rendkívüli időjárásban sokszor — elnézést kérek a kifejezésért — mint a máhás számarak vannak megpakolva. A vidékieknek pedig jobb dolguk van, mint a pesti vagy más városok lakóinak, mert a házból viszik el a csomagjaikat, amit Pesten vagy más városokban mégsem csinálnak meg. Azt hiszem, itt is átes-tünk a másik oldalára annak a lónak, amelyről annak idején elég sokat beszélünk. Véleményem szerint ez a helyzet így nem tartható fenn, mert nem lehet a kézbesítőket ilyen megterheléssel dolgoztatni. Meg kell keresni a módját annak, hogyan lehet ezt a problémát megoldani, vagy ha nem lehet, akkor bizonyos mértékig vissza kell lépniük. Nem szégyen az, hogyha rossz helyre léptünk, akkor egy kicsit visszalepünk.

A másik kérdés az volt, hogy a szakszervezetektől mit követelünk a fegyelm, a rend biztosítása és a politikai magatartás terén is. Egyetérték azzal, aki azt mondotta, hogy valahogyan az egyik oldala lesz erősebben megvilágítva ennek a dolognak és úgy nézett ki, mintha mi csak követelményeket nyújtánánk be a szakmai vezetőknek és ugyanakkor megfigyelünk arról, hogy a dolog másik oldaláról is beszéljünk. En is azt hiszem, egy kicsit egyoldalú volt a kérdés, bizonyos mértékig a beszámolóban is. Nem baj, ha inkább ezt az oldalát domborítjuk ki, mert itt még sok hiba van. Ha egy hibát ki akarunk javítani, arról bátran kell beszélni. Annnyival azonban szeretnénk kiegészíteni, hogy nemcsak abban járjunk a szakmai vezetők segítségét, hogy kiállunk melléjük akkor, ha adminisztratív intézkedéseknek érvényt akarnak szerezni, hanem abban is, hogy a szakmai vezetők is olyan halandóknak tekintsük, mint általában a többi postás dolgozókat, akikről szó volt és úgy tekintünk a szakmai vezetők is, hogy őket nevelni, bátorítani, segíteni kell, politikai és mindenféle vonatkozásban. Hiányzott a beszámolóból, hogy a szakmai vezetőknek ahhoz, hogy a mai helyzetből abba az állapotba jussanak, amit mi előírunk, hogy hova kell eljutniuk politikai és egyéb téren, ehhez bizony az is szükséges, hogy ne csak szakmailag követeljen a miniszter és töle lefelé mindenki, ahogy ez végig szokott menni, ne csak mi ostromozzuk őket, hogy legyenek ilyenek vagy olyanok, hanem emberségesen üljünk le velük gyakrabban és beszéljünk ezekről a kérdésekről, bátorítsuk, segítsük őket, hogy ilyenekké váljanak. Azt hiszem, ez hiányzott a központi vezetőség beszámolójából.

Igaz az is, hogy a szakmai vezetők is azért elvárják néha felettes vezetőiktől, hogy egy kicsit emberibb módon, egy kicsit elvtársibb módon beszéljenek velük. Én úgy érzem, ez nemcsak a felszólaló elvtárs

szívéből jött, hanem bizony a szakmai vezetők zömének szívéből is.

Ezért a szakmai vezetőkkel kapcsolatos munkánkban nagyon fontosnak tartom, hogy az elkövetkező időkben ezt is szem előtt tartsuk.

A munkafegyelmével kapcsolatban mindnyájan tudjuk, hogy nagyon súlyos hibák vannak egész társadalmunkban, különösen az ellenforradalom következtében nálunk a postán is és nekünk elsősorban saját hibáinkat kell látni és ezek ellen kell szilárdan, keményen harcolnunk. Ne úgy menjünk el a küldöttek, hogy most azt mérlesekéljük, azért nem egészen pontosan így van. Hát nem egészen pontosan így van, mert egy miniszter elég távol van az eseményektől és Kossa elvtárs ezt a kérdést egy kicsit súlyosabbnak látta, mint ahogy ezt mindnyájan éreztük. De megmondom, hogy van egy másik veszély is. Van egy olyan veszély is, hogy mivel nagyon súlyos problémákat látunk más téren, könnyen abba a hibába esünk, hogy ez nálunk nem probléma és sokkal jobb a helyzet. Mert jobb! De nem úgy, hogy jobb, hanem úgy, hogy kevésbé rossz. Kevésbé olyan nagy a baj, mint mondjuk az autós szakmában, hogy egy példát mondjak. De ez nem jelenti azt, hogy valóban itt ne lenne fenyegetve postás becsületünk és ezért keményen kell harcolni.

Beszéltem elvtársakkal és hallottam olyan véleményeket, hogy például a fegyelmi büntetéseknel is sokan úgy érték-ték Kossa elvtárs szavait, ami- kor arról beszélt, hogy a régi postáság hogyan volt nevelve és említette a nacionalizmust és egyebeket is, hogy ők ezt átvitték például fegyelmi tére-re és milderre azt a következtetést vonták le, hogy a fegyelmzés terén is a legnagyobb szemrehányás a régi postásokat illeti. Így értékelték ezt többen az elvtársak közül. De ez nem így van. Nem így van, mert igaz, hogy a régi postás-ság a politikai nevelés szempontjából hogy úgy mondjam, dupla adagban részesült, mert a munkást általában csak a közelében nevelték nacionalizmusra, az üzemekben azért csak volt szakszervezeti mozgalm, csak volt illegális párt, volt munkáspárt, szocialdemokrata párt is és nem kari egyesületek voltak az üzemekben. Azt azért tehát el kell ismerni, hogy dupla adagot kaptunk ezekből és a dupla adag injekciónak rendszerint a következményei is olyanok. Ha nehezünkre is esik ezt elismerni, de el kell ismerni, sőt azt is, amit Vas-Witteg elvtárs mondott, hogy bizony a postáságot olyan értelemben is fel tudták használni, hogy jobban fejbölgötött volt az eseményekkel szemben, hanem még olyan értelemben is, hogy sokkal könnyebben kivitták a végőrhídra is a háborúba, amelyhez semmi érdeke nem fűződött.

Annál inkább kell ezt a kérdést is látni és büszke lenni arra, hogy azért 10–12 év alatt idáig jutott a postáság, hogy ma egy ilyen kongresszusnak lehetünk szemtanúi.

A régi postáságnak a fele már nincs is meg. 26 000-ről 45 000-ig emelkedett a létszám. Elégképpen kicsérlelődött. Most már nem úgy kell felvetni a kérdéseket, hogy a régi postás végrehajtója, kiszolgálója volt-e a régi rendnek? A fegyelmi határozatokkal kapcsolatban, hogy ha azokat megnézzük, a statisztika bizony nem az újak számára kedvező, hanem fordítva. A régi rendszerben félrevezették a postásokat, de fegyelmre azért megtanították. Szemrehányás ért itt egy elvtársnő részéről bennünk, hogy miért nem tanítjuk meg a fiatalokat, az új postásokat arra, hogy milyen volt régen az élet. A régi postásokat nagyon sok tekintetben, így a fegyelm szempontjából is csak példakép állíthatjuk az új postások elé. A régi postások egyik elsőrendű feladata az, hogy az új postásokat tanítsák meg a régi postásfegyelmre, nem a kénysze-

ren alapuló fegyelemre, hanem most már az öntudatos alapuló fegyelemre tanítsák meg őket.

Majd arról beszélt Horn elvtárs, hogy tekintélynek, tiszteletnek a vezetőikkel szemben mindig kell lenni, mert hiszen társadalmat enélkül vezetni nem lehet. „Az egyik rendszerben ezt így érik el — a másik rendszerben más módszerekkel, nekünk a neveléssel kell elérnünk, hogy fegyelem legyen. Ha nem megy a nevelés, akkor bizony a nevelést egy kicsit kombinálni kell adminisztratív eszközökkel is.

Vas-Witteg elvtárs és Kossai elvtárs is célzott arra, hogy a különböző természetbeni juttatások és kedvezmények megnevezését a szocialista bérést.

Ez így is van jelenleg, s így volt az elmúlt 10 esztendőben is. Ha nem vesszük pontosan és őszintén számba minden rétegnek a fizetés mellett, hogy mi van, tehát a prémiumot, a különböző juttatásokat stb., akkor ez tényleg megmagyarázhatja a helyzetképet. Azt hiszem, hogy a 12 mázsás kedvezményes csomagról sokan lemondanának, ha helyette mást kapnának. Arról van szó, hogy ha mi ezeket a dolgokat nem tudjuk összehasonlítani, akkor persze megévező képet kapunk és persze, hogy helytelen dolgokhoz vezet így az összehasonlítás.

Mégis, bár ez egyáltalán nem népszerű feladat, én tendenciaként azt a fejlődési lehetőséget látom, hogy olyan bérézési alapra térjünk rá, ahol világosan kimutatható, hogy a népgazdaságban belül egyik vagy másik réteg hol tart, mert akkor tudjuk csak tényleg érvényesíteni azt az elvet, hogy mindenki a munkájának arányában részesüljön juttatásban, jövedelemben. Ha ezt zavarják is különböző momentumok, bizonyos körülmények, akkor is keresni kell a módot annak, természetesen figyelembe véve az emberek öntudatát is, hogy meg tudnak-e érteni bizonyos dolgokat és keresni kell a módot, hogy azonos nevezőre, azonos alapra kerüljön az összehasonlítás lehetősége. Magyarul ez azt jelenti, hogy alaposan meg kell vizsgálni ezt a kérdést.

Mi már néhány számítás elvégzésünk, kérdéseket is küldöttünk ki és elmondhatom, hogy nagyon komolyan hozzáfogtunk, hogy megvizsgáljuk, hogyan élnek a postás dolgozók és nemcsak azt nézzük, hogy mit jelent az egyenruha, a bér, mennyi a túlóra, hanem azt is megnézzük, hogy mire használják fel, vagyis hogyan élnek a postások. Amikor aztán mindezt világosan láttuk, akkor oda fogunk menni majd a Szaktanácshoz, nézzük meg, hogy állnak a többi dolgozók is és igyekezzünk megvalósítani azt az elvet, amelyet a beszámolóban, illetve a határozati javaslatban leszögeztünk, hogy el kell érni az azonos színvonalon dolgozóknak, az azonos életszínvonalat. Ezeket a vizsgálókat mi a legjobb tudásunk alapján ejtettük meg, éppen azért eddigi ismereteink birtokában ma is az a véleményem, hogy ez a pont helyes. Ha nem nem lesz helyes, ha már ott tartunk, hogy elérjük ezt a szintet, akkor én leszek az első, aki azt mondom, hogy ezen a szövegen javítsunk, de egyelőre így helyes.

Mi úgy látjuk, mostani adataink szerint, hogy nagyot léptünk előre 1957-ben. A postás dolgozók egyes rétegei már ott tartanak, ahová el akarunk jutni. De általában a postásosság zöme még nem tart ott.

Szó volt arról, hogy vannak helyek, ahol a 8 órai munkaidőt nem dolgozzák le teljesen a postánál. Vannak bizony, de azt is látnunk kell, hogy ennek van egy másik oldala is. Rátty elvtárs a legutóbbi központi vezetőségi ülésen, ahol a munkafegyelmet tárgyaltuk, azt mondta, hogy nagyon alaposan megvizsgálták, miért van annyi pénztári elterés és nem arra jöttek rá, hogy erkölcsileg lettek rosszabbak a pénzkezeléssel foglalkozó dolgozók, hanem bizony — és ez számokkal bizonyítható — a pénzforgalom rendkívül nagy mértékben megnövekedett és ezzel együtt a munka intenzitása is, úgy, hogy nem lehet olyan nagy követelményeket támasztani ezekkel a dolgozókkal szemben, akik a legnagyobb becsülettel dolgoznak, de mit tehetnek róla, mikor sorban állnak az ablak előtt és reggeltől estig dolgoznak; könnyen elfizetik magukat és mindjárt meg van a pénztári eltérés.

Tehát itt megint azt mondanám, hogy nekünk ezt az oldalát is látnunk kell a dolognak, ahol 8 óra nem 8 óra, hanem több mint 8 óra. Az igaz, hogy 8 óra a megállapított idő, de ennél sokkal több időre menő munkát sürítettünk bele ebbe az időbe, ami már a dolgozók egészségének rovására megy, de anyagi kárt is okoz a postának, hiszen a figyelmet is kimeríti. Nekem tehát az a véleményem, hogy ezeket a kérdéseket nekünk nagyon alaposan meg kell vizsgálni.

A nyugdíjkérdéssel kapcsolatban a beszámolóban szó volt arról, hogy a nyugdíjpótló intézet intézményre csak akkor kerüljön sor, ha a közeli jövőben ezzel az 1 százalékos felajánlással nem lesz rendezve általánosan. Javaslom, hogy a határozati javaslatban ilyen formában módosítsuk a dolgokat.

Meg vagyok róla győződve, hogy ha a Szaktanács javaslatával megyünk a dolgozók elé és őszintén feltárjuk ezt a problémát, ha megmondjuk, hogy miért, mit kaphatnak, még a fiatal dolgozók is meg fogják érteni, hogy itt miről van szó, és ezt az 1 százalékos meg fogják szavazni, nemcsak azért, mert ők is lehetnek öregek, hanem azért is, mert nagyon kevés fiatal van olyan, akinek ne volna ilyen kevés nyugdíjjal rendelkező öreg szülője, vagy ne kellene valamilyen hozzátartozóról gondoskodnia.

Mindenesetre, akik jártak vidéken, tudják, milyen épületeket mutogatnak meg nekünk. Atalakitottak sok száz ezer, 200—250 ezer forintért megvásárolt épületeket, ingatlanokat nagy költséggel és mikor mutogatják, nekem is azt szokták mondani, nézzem meg, milyen hiábavaló volt ennyi pénzt beleölni ebbe az épületbe, ezért az összegért lehetett volna már egy másik épületet is építeni.

Es igazuk van. Ezért a posta beruházásaival foglalkozó szervezetnek, kezdve a Kúrt elvtárs vezetésével álló osztállyal, vagy az igazgatóságnál, igen sok a tennivaló azon a téren, hogy sokkal tervszerűbben és ésszerűbben használjuk fel azt a pénzt, amely jelenleg rendelkezésre áll. Itt a szakszervezet feladata az, hogy ahol ilyen hibákat látunk, azok ellen keményen lépünk fel és követeljük meg, bírálják felül a dolgokat és azt a pénzt, amely rendelkezésre áll, még jobban, ésszerűbben használjuk fel és vessünk gátat a könynyelmű, felelőtlen költségeknek. Igen is törjük a fejüket a szakmai vezetők és szakemberek azon, és hallgassák meg a dolgozók véleményeit is ezeken a kérdéseknél, hogy hogyan lehetne ezt a pénzt a legjobban felhasználni. Végül, — mondotta Horn elvtárs — nagyon szívleljük meg azokat a szép gondolatokat, amelyeket Orbán elvtárs mondott el, hogy mit vár a párt, a kormány az állam a szakszervezektől. A szakszervezet segítsen a pártnak, hogy olyan szervezet legyen a dolgozók nagy tömegének, a pártunk élüknek is, amelyben biznak, amelyben eleven élet van, mert ha nem tudunk ilyen szakszervezetet csinálni, akkor ezzel a szakszervezettel sokra nem megy sem a párt, sem a rendszer és akkor a szakszervezet nem tudja betölteni feladatát — fejezte be a válaszadást Horn elvtárs.

Majd arról beszélt Horn elvtárs, hogy a beszámolóban szó volt arról, hogy többet fordítsunk a postahivatalok javítására. Ahogy mi tudjuk, — mondotta — s ahogy ezt Kossai elvtárs is megerősítette, nem hiszem, hogy több beruházási keret volna lehetséges ilyen célra.

A központi vezetőség beszámolója és a számvizsgáló bizottság jelentése után lelelt az ünnepség következői. Szakszervezetünk idős, régi tagsági igazolvánnyal rendelkező tagjainak emléklapot és figyelemesség gyanánt kedves ajándéktárgyakat nyújtott át Horn elvtárs.

A kongresszus színe előtt vették át ajándékaikat és emléklapjukat.

Jedla Árpád (Pap), Légrádi Jánosné (Eger I.), Németh Istvánné (Központi Hírlapíróda), Palicz János (Nyíregyháza I.), Pintér István (Budapest 4.), Rózsás Ferenc (Székesfehérvár I.).

Ugyancsak a kongresszus előtt vette át emléklapját és emléktárgyat Szekeres Sándor (Budapest), Pápai László (Kisérleti Int.), Rátonyi Sándor (Debrecen) — míg Hercl Antalné (Bp.), Selmecei Béla (Bp.), Gyagyovszky Emilné (Bp.), Tamási Endre (Bp.), Androvits József (Bp.), Vassicsenő Fülöp (Vécse), Rucska Sándorné (Bp.), Balogh József, (Kőbánya), Baráth László (Járműtelep), Benicz Lajos (Pécsvárad), Blézer Teréz (Tamási), Borkoles József (Miskolc), Borsos Ferencné (Rákócscsaba I.), Csanádi Lajos (Veszprém, HÁLEP), Csomor Dezső (Szeged), Csókás Józsefné (Bpest 4.), Csóri Molnár János (Távb. Ig.), Csörgő Dénes (Kábel Hiv.), Daczi Sándor (Krisztina), Décsi Zoltán (Győr Fenntart. u.), Erlaki Istvánné (Bp., Igazg.), Farkas Lajos (Győr I.), Fekete István (Szeged Ig.), Flórián Olga (Táviróhivatal), Geréb Katalin (Filatelia), Györffy Imre (Debrecen), Hegyi István (Baja I.), Horváth Dezső (Miskolc), Kolozsvári István (Miskolc I.), Kovács Károly (Szeged Ig.), Kovács Sándor (Nyíregyháza I.), Kurucz Gyula (Sztálinváros I.), Magyarosi István (Bp. Bizottság), Magyarosi Imre (Debrecen 2.), Molnár István (Erzsébet), Nagy József (Krisztina), Patkóczy Gyula (Dorog), Prileczki Géza (Pécs Ig.), Reiter János (Bp. Leszámló H.), Schmelezer János (Pécs I.), Schuller György (Szombathely 2.), Tarján Elza (Távb. Ig.), Temesvári Klára (Komárom I.), Teszár Lászlóné (Rádiódíjnyilv. T.), Tóth János (Miskolc műsz.), Tóth József (Bp. Bizottság), Varga Bálint (Bp. 72.), Vass Pál (Járműtelep), a taggyűléseken veszik át emléklapjukat és tárgyjuttatásokat.

Ezután Kossai István, közlekedés és postaiügyi miniszter a „Posta Kiváló Dolgozója” címet tüntette ki a kongresszus színe előtt az alábbi elvtársakat:

Blaskovics Lajos (Kaposvár), Cséte Károly (Pécs), Hegedűs Lajos (Szeged HÁLEP), Horváth Ágoston (Posta Ig.), Kó-

ezsán András (Bp. 70.), Lukács Lajosné (Bp. 76.), Listár Lászlóné (Kiskunlacháza), Miskolczi István (III. Fenntartás), Nagy Dénes (Bp. 57.), Prágai György (Szeged), Szabó Géza (Sárospatak), Udvardi István (Bp. 8.), Varju Erzsébet (Baja).

A miniszter elvtárs a felsoroltakon kívül még a következő dolgozóknak adományozta a „Posta Kiváló Dolgozója” címet:

Agócs Pál (Miskolc), Bácskai Istvánné (RÁVEL), Bálint Andrásné (Szombathely II. Fenntartás), dr. Belle Lászlóné (József U.), Bikkes Gábor (Bp. Vidéki Ig.), Csonkás János (Bp. 114.), Dobai Lukács (Miskolc), Hadadi Zsigmond (Tiszabús), Keleti András (Győr 2.), Kovács Béláné (Bp. 70.), özv. Kovács Sándorné (H. K. Távb. Ig.), Lakatos Endréné (Belváros U.), Gy. Nagy Bertalan (Kisvárd), Pethő Dénes (Bp. 72.), Selmecei Béla (Alközponti U.), Simon István (Balatonszentgyörgy), Sulyok István (Sopron Ig.), Tóth Andor (Debrecen), Vágújhelyi Erhardtné (Díjbeszedő H.), Vlaszati János (Anyagellátó V.).

A miniszter elvtárs a kongresszus színe előtt soronkívüli előléptetéssel jutalmazta a következőket:

Bagi Istvánné (Eger I.), Beer László (Szombathely), Farkas Bertalan (Kecskemét I.), Góczán Béla (Pápa I.), Kugler Viktor (Sztálinváros I.), Pintér István (Járműtelep), Pocsai Gyula (Debrecen 2.), Schmied János (Postaállomás), Tóth József (Pécs I.), Wallini Gyuláné (Bp. 61.), Zádor Gézné (Erzsébet U.), Zsuzsa György (Békéscsaba), Boda Lajos (Vezérigazgatóság), Horváth József (Javitóüzem).

A miniszter elvtárs utólagos soronkívüli előléptetéssel jutalmazta a következőket:

Albert Béla (Bp. 62.), Bodnár Mihály (Bp. 62.), Bogdán Pirokka (Püspökladány), Erőssy Lajos (Bp. Vid. Ig.), Fertig Mária (KHI), Grendolf Vera (Debrecen), Héger Mihály (Bp. 112.), Károlyi Béláné (Járműtelep), Kochlacs Erzsébet (Aszód), Nagy József (Bp. 72.), Sámson Gyula (Bá-noksztentgyörgy), Sipos Imre (Sopron Ig.), Szeredi Klára (Eger F.), Tóth Kálmán (Komló), Urbán József (Kispest I.), Vadász Sándor (Kaposvár I.), Válint Márton (PEKÜ), Vig Mihály (Szentes), Décsi Zoltán (Győr), Fekete József (Buda-pest).

A főtitkári válaszok után került sor a nagy érdeklődéssel várt központi vezetőség választására. A küldöttek mosolygó arccal és némi gondolkodás után dobták az urnákba szavazataikat. Míg az eredmények kiszámítása folyt, a legjobb postás kultúrszervezők adtak műsort. Nagy sikert aratott a táncsoport, az énekkar, s egy kedves és vidám jelenet, szóval az egész műsor.

Az eredmények kiszámítása után felolvasták az újonnan megválasztott központi vezetőségi tagok névsorát és bemutatták őket a kongresszusnak. Az új központi vezetőségi tagok a következők:

Arany Lajos, Básta Rezső, Bedő Istvánné, Benkő Tibor, Besenyei Miklós, Brebovsky Jenő, Buza Mártonné, Biró B. József, Csáki László, Csókás Józsefné, Csorba József, Décsi Gábor, Fatalin János, Futaki Gáborné, Hajós Károly, Hargittai Antal, Harsányi Jánosné, Hegedűs Lajos, Hidasi László, Horn Dezső, Horváth István, Horváth Kálmán, Káplán Anna, Kócsán András, Komjáthi Gyuláné, Kónya Imréné, Kéri Gyula, Kubik István, Légrádi Jánosné, Listár Lászlóné, Lukács Kálmán, Lukács Lajosné, Lux Márta, Mészáros Józsefné, Molnár János, dr. Mosonyi Ferenc, Murvai József, Nemes Sándor, Németh József, Németh Sándor, Pápai László, Pálvolgyi László, Pietreskó Ede, Pócsik Zoltán, Rádi Károly, Sasvári István, dr. Simon Péter, Süri László, Szabó Pál, Szatmári Jánosné, Szekeres Sándor, Szelp Mária, Szőke Béláné, Szuhay Cecília, Török Ferenc, Török Mihály, Vlasits Géza, Zsákai Béla, dr. Zsuffa Szabolcs.

Központi vezetőségi póttagok:

Beer László, Besenyei János, Blaskovics Lajos, Finta György, Horváth János, Horváth László, Jedla Árpád, Kénoszt Etel, Kocsis B. Lászlóné, Menoni József, Nagy Pé-

ezsán András (Bp. 70.), Lukács Lajosné (Bp. 76.), Listár Lászlóné (Kiskunlacháza), Miskolczi István (III. Fenntartás), Nagy Dénes (Bp. 57.), Prágai György (Szeged), Szabó Géza (Sárospatak), Udvardi István (Bp. 8.), Varju Erzsébet (Baja).

A miniszter elvtárs a felsoroltakon kívül még a következő dolgozóknak adományozta a „Posta Kiváló Dolgozója” címet:

Agócs Pál (Miskolc), Bácskai Istvánné (RÁVEL), Bálint Andrásné (Szombathely II. Fenntartás), dr. Belle Lászlóné (József U.), Bikkes Gábor (Bp. Vidéki Ig.), Csonkás János (Bp. 114.), Dobai Lukács (Miskolc), Hadadi Zsigmond (Tiszabús), Keleti András (Győr 2.), Kovács Béláné (Bp. 70.), özv. Kovács Sándorné (H. K. Távb. Ig.), Lakatos Endréné (Belváros U.), Gy. Nagy Bertalan (Kisvárd), Pethő Dénes (Bp. 72.), Selmecei Béla (Alközponti U.), Simon István (Balatonszentgyörgy), Sulyok István (Sopron Ig.), Tóth Andor (Debrecen), Vágújhelyi Erhardtné (Díjbeszedő H.), Vlaszati János (Anyagellátó V.).

A miniszter elvtárs a kongresszus színe előtt soronkívüli előléptetéssel jutalmazta a következőket:

Bagi Istvánné (Eger I.), Beer László (Szombathely), Farkas Bertalan (Kecskemét I.), Góczán Béla (Pápa I.), Kugler Viktor (Sztálinváros I.), Pintér István (Járműtelep), Pocsai Gyula (Debrecen 2.), Schmied János (Postaállomás), Tóth József (Pécs I.), Wallini Gyuláné (Bp. 61.), Zádor Gézné (Erzsébet U.), Zsuzsa György (Békéscsaba), Boda Lajos (Vezérigazgatóság), Horváth József (Javitóüzem).

A miniszter elvtárs utólagos soronkívüli előléptetéssel jutalmazta a következőket:

Albert Béla (Bp. 62.), Bodnár Mihály (Bp. 62.), Bogdán Pirokka (Püspökladány), Erőssy Lajos (Bp. Vid. Ig.), Fertig Mária (KHI), Grendolf Vera (Debrecen), Héger Mihály (Bp. 112.), Károlyi Béláné (Járműtelep), Kochlacs Erzsébet (Aszód), Nagy József (Bp. 72.), Sámson Gyula (Bá-noksztentgyörgy), Sipos Imre (Sopron Ig.), Szeredi Klára (Eger F.), Tóth Kálmán (Komló), Urbán József (Kispest I.), Vadász Sándor (Kaposvár I.), Válint Márton (PEKÜ), Vig Mihály (Szentes), Décsi Zoltán (Győr), Fekete József (Buda-pest).

A főtitkári válaszok után került sor a nagy érdeklődéssel várt központi vezetőség választására. A küldöttek mosolygó arccal és némi gondolkodás után dobták az urnákba szavazataikat. Míg az eredmények kiszámítása folyt, a legjobb postás kultúrszervezők adtak műsort. Nagy sikert aratott a táncsoport, az énekkar, s egy kedves és vidám jelenet, szóval az egész műsor.

Az eredmények kiszámítása után felolvasták az újonnan megválasztott központi vezetőségi tagok névsorát és bemutatták őket a kongresszusnak. Az új központi vezetőségi tagok a következők:

Arany Lajos, Básta Rezső, Bedő Istvánné, Benkő Tibor, Besenyei Miklós, Brebovsky Jenő, Buza Mártonné, Biró B. József, Csáki László, Csókás Józsefné, Csorba József, Décsi Gábor, Fatalin János, Futaki Gáborné, Hajós Károly, Hargittai Antal, Harsányi Jánosné, Hegedűs Lajos, Hidasi László, Horn Dezső, Horváth István, Horváth Kálmán, Káplán Anna, Kócsán András, Komjáthi Gyuláné, Kónya Imréné, Kéri Gyula, Kubik István, Légrádi Jánosné, Listár Lászlóné, Lukács Kálmán, Lukács Lajosné, Lux Márta, Mészáros Józsefné, Molnár János, dr. Mosonyi Ferenc, Murvai József, Nemes Sándor, Németh József, Németh Sándor, Pápai László, Pálvolgyi László, Pietreskó Ede, Pócsik Zoltán, Rádi Károly, Sasvári István, dr. Simon Péter, Süri László, Szabó Pál, Szatmári Jánosné, Szekeres Sándor, Szelp Mária, Szőke Béláné, Szuhay Cecília, Török Ferenc, Török Mihály, Vlasits Géza, Zsákai Béla, dr. Zsuffa Szabolcs.

Központi vezetőségi póttagok:

Beer László, Besenyei János, Blaskovics Lajos, Finta György, Horváth János, Horváth László, Jedla Árpád, Kénoszt Etel, Kocsis B. Lászlóné, Menoni József, Nagy Pé-

KONGRESSZUSI KÉPRIPORTUNK

A küldöttek

Szakács László — a Számvizsgáló Bizottság elnöke beszél

Szavaz a kongresszus.

Légrádi Jánosné Eger képviselője

Még egy szavazati

Az énekkar sok tapsot kapott.

A táncosok, akik nagy sikert arattak.

A Postások Szabad Szakszervezete

V. Kongresszusának határozata

Hazánkban a II. világháború után a Szovjetunió felszabadító harca eredményeként új helyzet keletkezett. A munkásosztály szétzúzta a földesurak, tőkések, bankárok hatalmát. A föld, a gyár, s minden hatalom a munkásosztály vezette népé lett. Megszűnt a volt uralkodó osztályok művelődési monopóliuma, megnyílt az iskolák kapuja a munkások, parasztok és gyermekeik előtt. Hazánkban megvalósultak azok a célkitűzések, amelyekért a magyar és nemzetközi munkásmozgalom évtizedeken keresztül harcolt.

A nemzetközi imperializmus az elmúlt 13 év alatt nem nézte tétlenül fejlődésünket. Összeesküvéseket szőttek, restaurációra törekedtek. 1956. októberében hazánkban — az eredményeket elhallgatva, kihasználva és durván eltúlozva a szocializmus építésében valóban fennálló hibákat — központosított, tervszerűen előkészített ellenforradalmat robbantottak ki. A nemzetközi imperializmus ügynökei, az ellenforradalmárok, a Magyar Dolgozók Pártjába befurakodott revizionista árulók, Nagy Imrével az élükön, szétlúgták a párt egységét, szétbomlasztották az államhatalmi szerveket és a dolgozók nagy részének tisztánlátását megzavarták. Ezt akkor tették, amikor már megindultunk a hibák kijavításának útján.

Szakszervezetünk munkájában is — az általános politikai és társadalmi helyzetből következően — az eredmények mellett voltak hibák. Legfőbb hibánk az volt, hogy nem képviseltük elég hatáson a postás dolgozók érdekeit. A hibák felszámolására azonban már az ellenforradalom előtt komoly erőfeszítéseket tettünk.

Az ellenforradalom harcot indított a szakszervezetek ellen. Meg akarta semmisíteni a munkáshatalom legnagyobb tömegszervezetét. Hazug jelszavakkal uszítottak, egyesek nyílt támadást indítottak a postás dolgozók szervezkedési szabadsága ellen. Mások az ellenforradalom politikai céljainak szolgálatába kívánták állítani szakszervezetünket.

Hogy hazánkban az ellenforradalom következtében nem lett polgárháború, hogy hazánk független, szabad ország maradt, hogy a tőkések, földbirtokosok nem szereztek vissza uralmukat, megőriztük eddigi vívmányainkat, ez a Szovjetunió és testvéri országok segítségével Pártunk, a Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány, — mely a legöntudatosabb munkásokra, dolgozókra támaszkodik — megalakulása és helyes politikájának következménye volt. A Kongresszus köszönetét fejezi ki ezekért a Pártnak, a Munkás-Paraszt Kormánynak, és biztosítja, hogy továbbra is segíti történelmi feladatának megvalósításában, a munkáshatalom megerősítésében, a szocializmus felépítésében.

Az ellenforradalmi időszak alatt a postás dolgozók döntő többsége becsületesen megálta a helyét. Biztosította a hírközlő hálózat működését, kézbesítette a nyugdíjakat, leveleket, megőrizte a nép vagyonát és pénzét. Köszönet ezért mindazoknak a dolgozóknak, párt és szakszervezeti aktíváknak, akik a legnehezebb időkben is becsületesen dolgoztak, segítették a munkáshatalmat, támogatták szakszervezetünket.

Az ellenforradalom az egész népgazdaságnak — és ezen belül a postának is súlyos károkat okozott, mely visszavetett munkánkban. A testvéri országok — elsősorban a Szovjetunió — segítségével sikerült a munkanélküliséget, inflációt veszélyt leküzdőnk. Rendszerünk életképességét és magasabbrendűségét bizonyítja, hogy az ellenforradalom okozta hatalmas károk ellenére népgazdaságunk az év végére elérte, sőt helyenként túlszárnyalta az 1956. évi termelési szintet és közben eddig nem tapasztalt életszínvonal emelést biztosított a dolgozóknak. A legdöntőbb feladat most és az elkövetkezendő 2—3 évben, hogy az elért eredményeinket megszilárdítsuk, gazdasági életünket tovább fejlesszük és megteremtjük azokat az anyagi alapokat, amelyek lehetővé teszik majd a reális alapon nyugvó, egyenletes előrehaladást a termelés és ezzel együtt az életszínvonal emelése terén is. Saját lábunkon kell állnunk, fejlődésünket, életszínvonalunk tartós emelését nem alapozhatjuk a baráti országok kölcsönre, csak saját munkánkra.

Szakszervezetünk — melynek majdnem minden postás tagja — osztályharcos, szervezeti önálló, társadalmi tömegszervezet. Minden erejével támogatja és segíti a szocialista társadalmi rend felépítését, a munkáshatalom erősítését. Az ország vezető erejének a Magyar Szocialista Munkáspártot tartja, melynek politikai vezetése nélkül a szocializmus építése el sem képzelhető.

A szervezett dolgozók érdekvédelméért folytatott harcot csak úgy lehet eredményesen ellátni, ha szakszervezetünk súlyt helyez a postaszolgáltatás állandó javítására, gazdaságosabbá tételére, s így részt vesz azoknak az anyagi alapoknak a megteremtésében, amely a szocializmus építésének, a dolgozók felmentésének feltétele. A szocialista társadalomban az egyéni érdekek összhangban kell lenni a társadalom érdekeivel.

I.

Szakadatlanul növeljük gazdasági eredményeinket

A szocializmus építésének idején a szakszervezetek igen fontos feladata a proletárállamhatalom gazdasági erejének növelése, amely egész előrehaladásunk alapját képezi. A posta egész tevékenységének előbbrevitele, gazdasági sikereinek fokozása minden becsületes postás dolgozó érdeke. Ezért szakszervezetünk vezetőszerve minden rendelkezésre álló eszközzel vegyenek részt a posta működésének állandó javításában és jövedelmének növelésében.

Az elmúlt évek során bebizonyosodott, hogy a dolgozók tapasztalatainak és tanácsainak figyelembevétele, aktív támogatásuk a Posta egész munkáját előbbre viszi. Nincs az üzemi és a hivatali életnek olyan területe, amelynek kialakításával szakszervezeti szerveink ne foglalkozhatnának eredményesen. A tervek elkészítésének segítségével, a helyes munkaerőgazdálkodás kialakításában, az egyes szolgálati ágak működésének és munkájának megjavításában, bevételeink fokozásában, a takarékoság növelésében, a szakoktatás helyes kialakításában, valamint az állami és munkafegyelem emelésében rendkívül hasznos munkát végezhetnek.

A posta jó munkájához, az anyagi eszközök gyorsabb ütemű fejlesztéséhez olyan postás dolgozókra és vezetőkre van szükség akik hivatásnak érzik a postai munkát, hozzáértéssel, hűségesen és fegyelmezetten végzik azt. A postaszolgáltatás javítása érdekében:

1. Szakszervezeti szerveink ne csak a tervek végrehajtását segítsék, hanem az eddigieknél sokkal behatóbban, nagyobb szakértelemmel foglalkozzanak a posta beruházási, felújítási, műszaki fejlesztési terveinek végleges kialakításával, a gazdálkodás különböző módozataival, hogy a rendelkezésre álló anyagi erőket és eszközöket minél célravezetőbben és hasznosabban használják fel. E lehetőségek kiaknázását a szakszervezeti szervek a legtehetségesebb postások bevonásával vizsgálják meg és tegyenek javaslatokat a szervezés, ellenőrzés és vezetés színvonalának állandó emelésére. Követeljük meg a szakmai vezetőktől az ilyen irányú javaslatok érdemleges, gyors elbírálását, és az arra alkalmasak bevezetését.

2. Minden erőt arra kell fordítani, hogy az új beruházások mellett a még meglévő összes lehetőségek jobb kihasználásával oldjuk meg a posta előtt álló feladatok tekintélyes részét.

3. A szocialista munkaverseny helyes alkalmazása — a régi rossz gyakorlat elhagyásával — kiválóan alkalmas arra, hogy a postás dolgozók nagyobb egységei vagy az egyes dolgozók a különböző munkájukon túl egyre nagyobb munkasikereket érjenek el.

A versenyszempontok meghatározásánál vegyék figyelembe az egyes postaszervek sajátosságait, irányítsák a dolgozók figyelmét a nehézségek és még megoldatlan feladatok leküzdésére. Tartsák be az önkéntesség elvét, növeljék a munkaverseny hatékonyságát, csak ott szervezzék, ahol az célszerű. Előterbe kell

helyezni az újtómozgalommal való rendszeres foglalkozást is, amely hathatós eszköze a műszaki fejlesztésnek, a meglévő berendezéseink jobb kihasználásának és az anyagtakarékosságnak egyaránt. Meg kell vizsgálni annak lehetőségét: mennyire segítené az újtómozgalom fellendítését — az elért megtakarításból — az újtói díjak felemelése.

4. Gondoskodni kell arról, hogy a termelési tanácskozások az üzemi demokrácia eszközei legyenek, ahol a dolgozók és a vezetők a legfontosabb üzemi kérdéseket tárgyalják, és minden hasznos javaslat megvalósítását ellenőrzik. Ismertessék a posta célkitűzéseit, eredményeit és hibáit. Őszintén és kölcsönösen mondják el véleményüket, tapasztalataikat. Tegyenek javaslatokat a munka megjavítása érdekében. A termelési tanácskozásokat tegyék vonzóvá, magyarázzák meg a dolgozóknak, hogy itt róluk és munkájukról van szó.

5. Minden szinten segíteni kell a szakoktatást, amely a posta jó munkájának fontos előfeltétele. Biztosítani kell az állandó jellegű szakképzést és továbbképzést, az egyes szakágak és munkakörök sajátosságainak figyelembevételével. A munkaerő-gazdálkodást és a szakoktatást össze kell hangolni.

A szaktanfolyamokra a szükségletnek megfelelő számban legalább 10—12 hónapi gyakorlati munka után olyan dolgozókat vigyenek, akik hivatásuknak érzik a postai munkát és hívei a népidemokráciának.

A természetes kiválasztásból bekövetkezett létszámhiány pótlásánál lehetőséget kell adni, hogy az alacsonyabb szakcsoportban lévő, de a kötelező általános műveltséggel rendelkező dolgozók, ha erre szakmai és politikai szempontból alkalmasak felsőbb-fokú szakmai tanfolyamokra és magasabb munkakörbe kerülhessenek.

Bérrendszerünkkel továbbra is elő kell segíteni a szak-képzettség és általános műveltség növelését. Mindezekben túl biztosítani kell a tanulásához és oktatásához szükséges feltételeket.

A szakszervezet összes szervei segítsék a fenti elvek megvalósítását.

6. Előrehaladásunk érdekében segíteni kell a társadalmi tulajdon védelmét és a munkafegyelem megjavítását, mert a posta fontos szerepe és feladatköreinek ellátása magasszínvonalú fegyelmet és a szocialista tulajdon védelmét követeli meg minden postás dolgozótól. Ennek érdekében:

Szakszervezeti szerveink elsősorban a nevelés és meggyőzés eszközével éljenek. Törődjenek minden dolgozóval, ügyes-bajos dolgaik elintézésével, munkahelyük megszerettetésével. Támogatni kell minden olyan intézkedést, amely a fentieket célozza. Segíteni kell a helyi ellenőrzés fokozását és hatékonyságát is.

Sürgősen meg kell szüntetni a fegyelem lazulásának belső okait. Gondoskodni kell arról, hogy minden szakmai vezető beosztásához híven segítse elő a fegyelem megszilárdítását. A dolgozók igazságos elbírálására, a munkafegyelem megszilárdítása végett, vizsgálja meg a Központi Vezetőség a dolgozók egyéni, nyilvános, szakmai minősítési rendszer bevezetésének helyességét, mely a jutalmazás stb. alapjául is szolgál.

Törekedjünk arra: a becsületes postás dolgozók széles rétegei elítéljék, hogy a szakmánk hírnevét, hivatásunk tisztességét egyes fegyelmezetlen dolgozók veszélyeztessék. Meg kell szüntetni azt a rombolást, amit az ellenforradalom a dolgozók munkaerőkölségében okozott.

II.

A postás dolgozók élet-és munkakörülménye, szociális és kulturális ellátottsága

1. A szakszervezet szervei szüntelenül tanulmányozzák és tekintik feladatuknak a postás dolgozók élet- és munkakörülményeinek javítását.

Örködni kell az elért eredményeken, és gazdasági sikereink növelésével biztosítani az eredmények megtartását, a további előrehaladást.

2. Tovább kell fejleszteni bérrendszerünket a szocialista elvek alapján a postai viszonyok figyelembevételével és ahol még lemaradás van fokozatosan fel kell zárkózni a hasonló munkakörökben foglalkoztatott dolgozókhoz.

A lehetőségekhez mérten — ahol szükséges — tovább kell javítani az egyes munkakörök közötti helyes kereseti arányt.

3. A népgazdaság fejlődésétől függően — a többi dolgozókkal egyidőben — szorgalmazni kell az 1534 forintos túlóra-határ, a külszolgálati díjak felemelését.

4. Biztosítani kell a távirdamunkások részére, hogy meghatározott szolgálati évek és szaktanfolyamok elvégzése után a IV. szakcsoportba kerülhessenek.

5. A hírlapterjesztéssel foglalkozó nem postás dolgozók jogviszonyát rendezni kell. Biztosítani kell a lapterjesztésnél is a végzett munka arányában történő és az előfizetést segítő be-rezés bevezetését. Gondoskodni kell ezek végrehajtását gátló körülmények megszüntetéséről, mint pl. a Posta és kiadó vállalatok jelenlegi jogviszonya stb.

6. A jutalmazás kötelességen felüli vagy a jobban végzett munka elismerése legyen. Ezt az elvet kell érvényesíteni az igazgatói alap, a forgalmi jutalom, műszaki prémium szétosztásánál „Szakma kiváló dolgozó”, „Elüzem”, „Posta kiváló dolgozó” kitüntéseknél és soron kívüli előléptetéseknél egyaránt.

A forgalmi jutalmazási rendszerhez hasonlóan kell kidolgozni az új műszaki prémiumrendszert is.

7. A postaszolgáltatás fejlődésében és a jövedelem növelésében jobban érdekeltté kell tenni a dolgozókat és vezetőket. Javaslatot kell tenni, hogy a postás dolgozók a kitűzött szolgáltatások, illetve gazdasági eredmények elérése után az ipari dolgozókhoz hasonlóan év végén részesüljenek a jövedelemből.

8. Az egyenruha ellátás terén igen jelentős fejlődést értünk el. Míg 1938-ban 5125 fő, 1957-ben már közel 15 ezer fő részesült ingyen egyenruha ellátásban. 1952-től pedig a többi összes postás dolgozó részesülhet 50%-os térítés mellett egyenruha juttatásban.

Az egyenruha ellátás továbbfejlesztését az ország gazdasági teherbírásának javulásával szükségesnek tartjuk. Arra kell törekedni, hogy igazságosan és azonos elvek szerint történjen a közlekedési tárcán belül az egyenruhaellátás. A kihordási idők megállapításánál pedig megfelelően figyelembe kell venni a munkakörülményeket és ennek megfelelően megállapítani az egyes ruházati cikkek kihordási idejét. Mivel az egyenruha nálunk a bérek egy részét képezi, az elkövetkezendő bérrendezéseknél az általánosan elfogadott elvek szerint előbbre kell jutni egy-egy lépéssel a megoldásig.

9. Fokozatosan megoldandó feladatnak kell tekinteni a 210 órás havi munkaidő bevezetését azokon a területeken, ahol jelenleg ennél több van. Napi 8 óránál kevesebb munkaidőt kell megállapítani az olyan egészségre ártalmas munkakörökben, mint pl. az akkumulátor készítő és rendkívüli idegmunkát igénylő távbeszélő- és távirókezelői munkakörökben, a nemzetközi gyakorlatot figyelembe véve, kell csökkenteni. Meg kell vizsgálni a külterületi kézbesítés nehézségeit (súlyos csomagszállítás, messzire, stb.) s ez alapján javítani kell a munkafeltételeken, vagy módosítani kell a postaszolgáltatást.

10. A szakszervezet vezető és alsó szervei a dolgozók érdekében éljenek a törvény adta lehetőségekkel, jogaikkal és a dolgozók iránt érzett felelősséggel gyakorolják azokat. Ne tűrjenek meg semmiféle törvényteleniséget. Követeljük meg minden szinten a dolgozók jogainak tiszteletben tartását és járjanak el azokkal a vezetőkkel szemben, akik megsértik a dolgozók törvényben biztosított jogait. Hasonló szellemben neveljük a dolgozókat kötelességeik teljesítésére is.

A postás dolgozók szociális ellátottsága

A felszabadulás óta a postás dolgozók szociális ellátottsága összehasonlíthatatlanul jobb mint a múlt rendszerben volt, és évről-évre fejlődik, — így többek között a gyermekintézmények (bölcsőde, óvoda) az üzemi étkeztetés, védő és munkaruha ellátás stb. Ezek a dolgozók életszínvonalának alakulását kedvezően befolyásolják.

A Posta évről-évre hatalmas összegeket fordít szociális és munkavédelmi beruházásokra (munkavédelmi és egészségügyi berendezésekre munkásszállásokra, üzemorvosi ellátásra stb.-re.) 1951-től több ezer dolgozó üdült évente kedvezményesen üzemi, szakszervezeti és SZOT üdülőkben. Külföldi üdültetésünk is egyre bővült. Évente több mint ezer postás gyermeket üdültettünk.

Jelenleg a társadalombiztosítás messze felette áll a legfejlettebbnek tartott nyugati államok társadalombiztosítási szolgáltatásainak. Ez megnyilvánul abban is, hogy nálunk a társadalom-

biztosítás költségét az állam vállalta magára. Szakszervezeti aktívák, vezetőszervek közreműködésével sok egészségügyi hiányosságot sikerült megszüntetni, a foglalkozási betegségek is jelentősen csökkentek.

A Központi Vezetőség a jövőben is tekintse igen fontos feladatnak a postás dolgozók szociális ellátottságának javítását. Ennek érdekében:

1. A szociális és munkavédelmi célokra előirányzott összegeket a jövőben nem szabad elaprózni, hanem tervszerűen — ha kell több éven keresztül — egy-egy legfontosabb probléma megoldására kell felhasználni. A Kongresszus helyesli a Központi Vezetőségnek azon törekvését, hogy 1958—1960-ig a Miskolci Postaigazgatóság, a Gyáli-uti postaszervek és a kecskeméti postahivatal szociális, illetve kulturális problémáit kell megoldani.

Ezenkívül meg kell kezdeni ebben az időszakban egy új budapesti munkásszállás felépítését, mely egyuttal leány és legényszállás, valamint vendégszobák létrehozását is lehetővé teszi.

Biztosítani kell a szociális szempontból még kifogásolható munkásszállások korszerűsítését a normáknak megfelelően.

Tovább kell javítani az üzemi étkeztetés kulturáltságát, az ételek választékosságát és minőségét. Fejleszteni kell az üzemi gyermek intézmények hálózatát és különös gondot kell fordítani a dolgozó nők hivatali, üzemi és házi munkájának megkönnyítésére.

2. A kongresszus egyetért kormányzatunk azon határozatával, amely kimondja, hogy az ingyenes mukaruha ellátás további kiterjesztését indokolatlannak tartja. A feladat most az, hogy az adott kereteken belül azok számára biztosítsuk a munkaruhát, akik munkájukat, munkakörüket tekintve arra a legilletékesebbek.

A védőételeket, védőitalokat és védőruhákat mindenütt ahol a törvény előírja, ki kell adni.

3. A Kongresszus utasítja a Központi Vezetőséget, hozzon létre egy lakásépítést elősegítő bizottságot. Ez a bizottság dolgozzon ki javaslatokat postai, kislakás, vagy társasház építés megkönnyítésére. Az építendő lakások lehetőleg közel legyenek a dolgozók (távirdamunkások) munkahelyeihez. Javasolni kell a SZOI-nak, hogy a tanácsok lakáselosztását ellenőrző bizottságokba a szakszervezetek megbízottai is vegyenek részt.

4. A dolgozók nagyobb anyagi hozzájárulásával szélesíteni kell az üdültetésben résztvevők számát. Tovább kell fejleszteni a családi és gyermeküdültetést. Sátoráborok felállításával — a Balaton mellett és az ország más helyein — biztosítani kell a dolgozóknak a félig, vagy teljesen önellátásra berendezett üdülés lehetőségeit. Az arra alkalmas üdülőkben nyáron és télen turista, illetve néhánynapos elszállásolást, ellátást kell rendszeresíteni.

A kedvezményes üdülésnél a jövőben nagyobb gondot kell fordítani arra, hogy az idősebb, munkában megrokkant egészségileg legjobban rászoruló dolgozók eddiginél nagyobb számban kerüljenek az üdülőkbe. Ugyanakkor meg kell akadályozni az évről-évre kedvezményesen üdülők „törzs gárdájának” kialakulását.

A külföldi csereüdültetéseket 8—10 napig tartó hasznos szakmai tapasztalatcsere jellegű küldöttség-cserékké kell kialakítani.

5. A Kongresszus megbízza a Központi Vezetőséget, járjon el a Szakszervezetek Országos Tanácsánál és a Minisztertanácsnál, hogy az egységes társadalombiztosítási, illetve egészségügyi szolgálat keretein belül az Egészségügyi Minisztérium szakfelügyelete alatt újra állítsák vissza a postás kórházat és rendelőintézetet Budapesten.

Fejleszteni kell a betegség megelőző és ellenőrző tevékenységet.

A postán túlzottan központosított SZTK kifizetőhelyek számát szaporítani kell, mert ez nehezíti, vontatottá teszi a Szakszervezet társadalombiztosítási munkáját és sok bosszúságot okoz a dolgozóknak.

6. A Kongresszus helyesléssel vette tudomássul, hogy a Szakszervezet Elnöksége — különösen az 1957. évben — komoly erőfeszítéseket tett a postás nyugdíjasok helyzetének enyhítésére. Mivel népgazdaságunk jelenlegi helyzete — főleg az ellenforradalom okozta károk következtében — nem teszi lehetővé a sok százmillió forintos költségkihatással járó általános nyugdíjrendezést, ezért felmerül a szükségessége annak, hogy a dolgozók önkéntes hozzájárulásával oldjuk meg a legégetőbb problémákat. Erre legalkalmasabbnak látszik az osszdolgozók részéről történő

1%-os hozzájárulás. Ha ez nem kerül megvalósításra ki kell dolgozni a szakszervezet irányítása alatt álló új demokratikus Nyugdíjpótló Egyesület létrehozásának tervét, mely teljesen önkéntes alapon a dolgozók és a szakszervezet anyagi erejére támaszkodva rendszeres nyugdíj kiegészítést biztosítana az Egyesület tagjaként szereplő nyugdíjasoknak.

A több évtizedes szakszervezeti tagsággal rendelkező, legjobban rászoruló nyugdíjasoknak is rendszeres anyagi támogatást kell nyújtani.

A létrehozott „Szociális Alap”-ra befolyó összegekből meg kell szervezni és biztosítani a nyugdíjasok kedvezményes étkeztetését.

A lehetőségekhez mérten tüzelővásárlási kedvezményt, üdülést kell biztosítani részükre.

A nyugdíjasok által befizetett tagdíjakat teljes egészében vissza kell fizetni a nyugdíjasoknak segélyek formájában.

Egyszerűbbé kell tenni a postás dolgozók nyugdíjazási eljárását, megszüntetni az ezzel kapcsolatban jelenleg fennálló huzavonát.

A Kongresszus utasítja a Központi Vezetőséget, hogy az elkövetkező években keressen lehetőséget egy nyugdíjas otthon létrehozására Budapesten, vagy erre megfelelő helyen.

Kultúra és sport

A munkáshatalom megszüntette az uralkodó osztály kulturális privilégiumát és a kultúrát, a művelődést, minden dolgozó számára elérhetővé tette. A Kongresszus igen fontosnak tartja, hogy a szakszervezet, népi demokráciánk adta lehetőségeken belül nevelje a postás dolgozókat és gondoskodjon kulturális igényeinek kielégítéséről. Ennek érdekében:

1. A Kongresszus fontos feladatának tekinti a postás dolgozók általános műveltségének, szakmai képzettségének állandó fejlesztését, kulturális igényeinek kielégítését. A kulturális nevelő munka minden területén a szocialista kultúra, az igaz hazafiság, a proletár nemzetköziség hirdetése és terjesztése folylyon.

2. A szakszervezeti szervek fő feladatát a könyvtárhálózat továbbfejlesztésére fordítsák. A könyvtárlomány növelésével és változatossá tételével a könyvpropaganda fokozásával minél több postás dolgozót nyerjenek meg a könyv olvasók táborának.

Behatóbban foglalkozzanak az ismeretterjesztéssel. Alkalmazzák annak legváltozatosabb és legvonzóbb formáit, különös figyelemmel az ifjúság nevelésére és a szakmai ismeretek terjesztésére.

Továbbra is támogatni kell a megfelelő színvonalat elérő öntevékeny csoportokat.

A dolgozók nagy tömegei számára biztosítani kell a legnagyobb kulturális értékek hozzáférhetőségét aminek érdekében fejleszteni kell a közönségszervező munkát (csoportos színház, múzeum, tárlat látogatások, kirándulások, stb.).

3. A szakszervezeti lapok a Postás Dolgozó és a Képes Postás az elkövetkezendő időben még fokozottabban jelentsen élő- és rendszeres kapcsolatot a szakszervezet és a tagság között. A lapok hasábjain állandóan ismertetni kell a szakszervezet munkáját, helyt kell adni a postás dolgozók javaslatainak, véleményének és a szakszervezeti vezetés munkájáról alkotott bírálatainak is. A lapoknak továbbra is foglalkozni kell a postás dolgozók élet- és munkakörülményeivel, az elért eredményeikkel.

A szakszervezeti újságok és kiadványok a szocialista szellemen történő nevelés fontos eszközei legyenek. Ezért emelni kell a szerkesztés színvonalát és az olvasók számát.

4. A Kongresszus a postás sport-munka legfőbb feladatának továbbra is a tömegsport fejlesztését tartja. Ennek érdekében biztosítani kell, hogy a sportcélokat szolgáló anyagi eszközök jelentős része a tömegturisztika és kirándulások szervezésére, nem aktív sportolók sportoltatására fordítsák. Mindent el kell követni, hogy a budapesti sportpálya minél előbb felépüljön.

Fokozott nevelőmunkával és az anyagi támogatások helyesebb elosztásával el kell érni, hogy az aktív sportolók és kultúrosok becsülik meg azt, hogy rendszerint lehetővé teszi számukra legkedveltebb szórakozásukat. A káros anyagi szemlélettől meg kell szabadítani sportéletünket és ki kell alakítani a szocialista sporterkölcsöt.

A szakszervezeten keretén belül működő sportkörök és

sportcsoporthoz tevékenysége egyen a szakszervezeti mozgalom szerves része.

A szakszervezeti élet fejlesztése, a vezetés színvonalának növelése, a tömegkapcsolat megerősítése

A szakszervezeti mozgalom életfelelő eleme a tömegkapcsolatok erősítése, a szakszervezeti demokrácia továbbfejlesztése. Enélkül elképzelhetetlen a dolgozók bizalmának megnyerése, kölcsönös bizalom nélkül pedig nincs gyümölcsöző mozgalmi élet. A dolgozókkal való mindenféle kapcsolat az őszinteségre épüljön, mert ez a bizalom lelke.

1. A szakszervezeti munka színvonalát szüntelenül tovább kell fejleszteni. Olyan szakszervezeti vezetők, aktivákra van szükség akik népidemokráciánkhoz való hűségük, józan ítélőképességük, bátor kiállásuk a törvényes jogok és kötelességek mellett hozzáértésükkel is rászolgálnak a dolgozók bizalmára. Jobban igénybe kell venni a régi szakszervezeti tagok, mozgalmi múlttal rendelkező szaktársak tapasztalatait, támaszkodni kell rájuk a szakszervezeti élet kialakításában, az ifjúság nevelésében s egyéb téren.

A Szakszervezet választott vezetői a jövőben sokkal többet tartózkodjanak a tagság körében, járjanak taggyűlésekre. Keresni kell azokat a módszereket, formákat, melyek alkalmazásával a választott felsőbb vezetők helyileg, gyakorlatban legtöbb segítséget tudnak nyújtani egy-egy hivatal szakszervezeti munkájának megjavításához.

A Központi Vezetőség, Területi Bizottságok és az Üzemi Bizottságok tagjai kötelesek a szakszervezeti tagsággal rendszeres kapcsolatot tartani.

2. A Szakszervezet növekvő tekintélye és a szakszervezeti jogok növekedése fokozott felelősséget, kötelességet is jelent. A dolgozók érdekeit magasabb szinten kell képviselni mint eddig. Ezért fejleszteni kell a szakszervezeti vezetők, aktivák politikai, közgazdasági, szakmai és szakszervezeti ismereteit. A Központi Vezetőség dolgozza ki a szakszervezeti aktivisták oktatásának rendszerét, különös tekintettel a bizalmi és a társadalmi-munkás szakszervezeti bizottsági vezetőségi tagok oktatására. Minden szakszervezeti funkcionárius gondoskodik arról, hogy politikailag megfelelő és szakszervezetileg képzett helyettese legyen.

3. A szakcsoporthoz létrehozása helyesnek bizonyult, munkájukat tovább kell fejleszteni, segítségüket igénybe kell venni, mert ez a szakszervezeti munka színvonalának egyik fontos emelője lehet. A postaszolgáltatás fejlesztésének segítése érdekében hozzon létre a Központi Vezetőség olyan „Tudományos Szakkör”, amely a posta műszaki, forgalmi, igazgatási és gazdasági kérdéseivel behatóan magas színvonalon foglalkozik. Ez a „Tudományos Szakkör” segítse a Központi Vezetőség szakmai ismeretterjesztő munkáját és legyen támasza a szakoktatással kapcsolatos munkában is.

4. A szakszervezeti munka alapja a bizalmi aktív tevékenysége. Ezért a bizalmi tekintélyt növelni kell, munkájukat jobban meg kell becsülni és részükre több segítséget adni. A Központi Vezetőség biztosítsa, hogy a szakszervezeti bizottságok rendszeresen tájékoztassák a bizalmiakat és fontos kérdések eldöntése előtt kérjék ki a bizalmi testület véleményét.

A Kongresszus szükségesnek tartja, hogy szakszervezetünk — minden szinten — különös gonddal foglalkozzon a dolgozó ifjúság és a nők sajátos problémáival. (Biztosítani kell, hogy a nők és a fiatalok a választott szakszervezeti szervezetben a megfelelő képviseletet és a gazdasági, társadalmi, politikai, kulturális és sportélet minden területén helyet kapjanak.

A fiatalok és nők politikai nevelése különösen fontos, mert nem lehet közömbös az, hogy milyen gondolkodásuk és magatartásuk azok a fiatalok, akiknek a szocializmus építését tovább kell folytatniok.

5. Növelni kell a szakszervezeti taggyűlések szerepét és jelentőségét, a beszámolókat kötelezettség teljesítését. Ezért biztosítani kell, hogy a szakszervezeti bizottságok a helyi problémák figyelembevételével önállóan határozzák meg a taggyűlések napirendjét, időpontját és legalább minden negyedévben tartsanak taggyűlést. A szakszervezeti demokrácia tiszteletbentartása és fejlesztése érdekében minimálisra kell csökkenteni a választott szervezetben és funkciókban a kooptálást. Rendszeres politikai nevelőmunkával a szakszervezeti munka állandó javításával növelni kell a postás dolgozók szervezettségét és a tagdíjfizetési készségét. Ezirányban elsősorban a budapesti postás dolgozók körében kell hathatósabb munkát kifejteni.

6. A Kongresszus fontosnak tartja az üzemi, hivatali szakszervezeti szervek munkájának segítségét, az itt folyó szakszervezeti munka fellendítését.

Gondoskodni kell minden szakszervezeti szervnek a társadalmi aktivisták munkájának fokozott megbecsüléséről, a legjobbak kitüntetéséről, jutalmazásáról. A Kongresszus utasítja a Központi Vezetőséget, hogy 1958 október hónaptól kezdődően hajtja végre

a szakszervezeti szervek újráválasztását a bizalmiaktól kezdve a területi bizottságokig bezáróan.

7. A Kongresszus megbízza a Központi Vezetőséget, hogy 1958. év első felében összeülő XIX. össz-szakszervezeti Kongresszus által elfogadásra kerülő szakszervezeti alapszabályt irányelvként tekintve, dolgozza ki a Postások Szakszervezete alapszabályát és azt a szakszervezeti tagsággal történő előzetes meg tárgyalás után hagyja jóvá.

Gondoskodik a Központi Vezetőség arról, hogy a Kongresszus határozatát, a Kongresszust követő 3 hónapon belül a szakszervezeti tagság megismerje és a szakszervezeti vezetőszer-veket minden szinten dolgozzák ki a Kongresszus határozatából adódó sajátos helyi vagy területi vonatkozású feladataikat. Sorakoztassák fel a szakszervezeti aktivákat és az egész szakszervezeti tagságot a határozatban foglaltak sikeres végrehajtására.

8. A Kongresszus felhívja a Szakszervezetek Országos Tanácsa figyelmét arra, hogy a postás, vasutas, közalkalmazott, stb. dolgozók életkörülményeinek alakulását, segítségét tartsa fontos feladatának, mert a munkáshatalom államapparátusa intézkedéseinek végrehajtói ők és munkájuk, politikai magatartásuk, a munkáshatalomhoz való viszonyuk jelentősen kihat a szocializmus építésére.

El kell érniük, hogy a szocializmust a munkájukkal hűen szolgáló postás dolgozók minden téren elismert és megbecsült tagjai legyenek a társadalomnak. A Kongresszus megbízza a Központi Vezetőséget, hogy dolgozza ki és terjessze a Szakszervezetek Országos Tanácsa és a Minisztertanács elé a „Postás Nap” évenkénti megtartására vonatkozó javaslatot.

9. A Kongresszus megállapítja, hogy a gazdasági fegyelem és szervezethez fejlődésével a korábbi bürokratikus gazdasági irányítás megszűnt és a Szakszervezet Központi Vezetősége ma már önállóan látja el az alapszabályban rögzített feladatát. A Központi Vezetőség és az Elnökség a kiszélesedett gazdasági területek ellenére is egyre alaposabban — a politikai feladatokkal mindinkább összhangban — irányította gazdálkodását.

A Kongresszus további feladatként állapítja meg, hogy jobban kell biztosítani a szakszervezeti tulajdont, hatékonyabban kell segíteni (oktatás, ellenőrzés, stb. által) a gazdasági felelősök, számvizsgáló bizottságok munkáját. A Központi Vezetőség és a Központi Számvizsgáló Bizottság gondoskodik arról, hogy becsületes és szakképzett tagokat válasszanak gazdasági felelősöknek, illetőleg számvizsgáló bizottsági tagoknak.

Hazánk továbbfejlődésének és előrehaladásának feltétele a béke. A szocialista tábor, a békeszerető népek, a béke megőrzésében látják boldogulásuk útját. Hála a nagy szovjet nép és a szocialista tábor erejének, a béke ügye ma már nemcsak az imperialisták kénye-kedvétől függ. Csak úgy foghatjuk le a háborús uszítók kezét, ha a világ népei összefognak, ha még erősebbre kovácsoljuk a szocialista tábor egységét. Ennek tudatában törekszik a szakszervezet minden ország postás dolgozóival való összefogásra. Az ellenforradalom nehéz időszaka alatt éreztük a Szakszervezeti Világszövetség és a hozzá tartozó szakszervezetek — elsősorban a szovjet, továbbá a lengyel, a csehszlovák, a bolgár, a német, francia, vietnámi, valamint osztrák és jugoszláv szakszervezetek erkölcsi és anyagi segítségét. A Kongresszus kinyilvánítja, hogy fejleszteni kell nemzetközi kapcsolatainkat a Szakszervezeti Világszövetségben belül lévő szakmai tagozatunkban a közalkalmazottak és rokon szakmák szakmai tagozatában. Még jobban szolidaritásunkról kell biztosítani azokat a haladó postás szakszervezeteket és dolgozókat, akik a kapitalizmus, vagy gyarmati elnyomás nehéz körülményei közt harcolnak jogaikért, és jobb életkörülményeikért. A nemzetközi kapcsolatok során is minden eszközt fel kell használni arra, hogy dolgozóinkat a nemzetközi proletárszolidaritás szellemében neveljük igaz hazafiakká.

Szakszervezetünk megalakulásától kezdve — és továbbra is — a haladás, a béke ügyét szolgálta és szolgálja, segíti a magyar nép és köztük a postások harcát.

A Központi Vezetőség küzdjön az ellenforradalom még meglévő minden maradványa ellen. Folytasson kérihetetlen harcot az ellenséges nézetekkel szemben. Segítse, hogy a dolgozók megismerjék, és támogassák a Magyar Szocialista Munkáspárt és a Magyar Munkás-Paraszt Forradalmi kormány célkitűzéseit. Nevelje osztályharcos szellemben a postai munka szeretére, és igaz hazafiságra a postás dolgozókat, ami magába foglalja minden szabadságszerető nép megbecsülését, a békéért és szabadságért harcoló szocialista táborhoz tartozó és más népek nemzetközi összefogását.

A Kongresszus úgy véli, hogy a jó szakszervezeti munka feltételei megvannak. Meggyőződése, hogy a postás dolgozók munkájuk legjavát adva a szakszervezetbe tömörülve segítik megoldani a posta előtt álló feladatokat és elérjük, hogy a szocializmust munkájukkal hűen szolgáló postás dolgozók minden téren elismert és megbecsült tagjai lesznek a társadalomnak.

Budapest, 1958. január 11.